

STÁLA SOM PRI BRÁNE NEBA A PEKLA

Moja cesta od zdania k bytiu
Od ilúzie k pravde

Osobné svedectvo pani Dr. Glórie Polo

Príloha týždenníka Svetlo

ÚVOD

Ak niekto z vás pochybuje, alebo si myslí, že Boh neexistuje a že onen svet je záležitosťou pre autorov filmu, alebo ak si niekto z vás myslí, že smrťou všetko končí, nech si prosím prečíta túto knižočku. Ale čítajte ju úplne celú od začiatku až do konca. Tak sa váš názor určite zmení, nech už je akokoľvek skeptický.

Ide tu o skutočnosť, udalosť, ktorá je dobre zdokumentovaná a stala sa v roku 1995. pani dr. Glória Polo je žena z Kolumbie, zubná lekárka, ktorá „zomrela“ pri jednom úraze, tzn. bola tak ťažko zranená, že ležala niekoľko dní v kóme a bola udržovaná pri živote len pomocou nemocničných prístrojov. Keby boli prístroje vypnuté, okamžite by zomrela. Ošetrojúci lekári sa už úplne vzdali a tiež chceli prístroje odpojiť. Ale jej sestra, ktorá je tiež lekárkou, trvala na tom, aby prístroje nechali ďalej bežať.

Počas kómy stála na druhej strane skutočnosti, na onom svete, a smela sa opäť vrátiť, aby vydala svedectvo tým, ktorí nedokážu veriť. Priniesla nám teda odtiaľ dôležité svedectvo. Ale čítajte ho na nasledujúcich stranách radšej sami priamo z jej úst...

Pani Glória smela v dnešnej dobe v mystickom zážitku, ktorý veľmi jasne popisuje, nahliadnuť do svojej „knihy života“. A tento zážitok ňou natoľko otriasol, že sa z príkazu Pána stala hlasom volajúcim na „púšti viery“ dnešnej modernej doby. Pritom podstata jej posolstva a jej samotný zážitok nie je nič iného než pohľad na nesmiernu Božiu lásku k nám ľuďom a na Jeho veľké Milosrdenstvo. Hovorí pritom na rovnaké témy ako náš súčasný pápež Benedikt XVI. vo svojej prvej encyklike **Deus caritas est** (Boh je láska).

Ved' Boh nám dáva stále znova dôkazy, ale my aj tak popierame jeho existenciu.

Svedectvo pani Dr. Glórie Polo

ZÁSAH BLESKOM

Dobré ráno, pozdrav Pán Boh, milí bratia a sestry!

Je pre mňa veľmi krásne a veľkou radosťou, že tu môžem byť, aby som sa s vami podelila o tento veľký dar, ktorý mi preukázal Boh. To, čo vám bude rozprávať, sa stalo 5. mája 1995 v Národnej Univerzite v Bogote, hlavnom meste Kolumbie, tak okolo pol piatej odopoludnia.

Som zubnou lekárkou. Ja a môj 23 ročný synovec, takisto povoláním dentista, sme práve pracovali na našej dizertácii. V tento deň, bol to desivý piatok, sme šli spolu s mojim mužom smerom k fakulte zubného lekárstva, aby sme si priniesli pár kníh, ktoré sme potrebovali.

Šli sme so synovcom spoločne pod malým dáždnikom. Môj muž mal nepremokavý plášť a šiel tesne pozdĺž steny hlavnej knižnice, aby sa chránil pred dažďom. Zatiaľ čo sme obaja neustále menili strany, aby sme sa vyhli kalužiam, tak sme sa priblížili – bez toho, že by sme to spozorovali – k aleji stromov, a keď sme skákali cez jednu väčšiu kaluž, z výšky nás zasiahol blesk, ktorý bol tak silný, že sme zuhoľnateli. Môj synovec bol okamžite mŕtvy, zomrel na mieste.

Blesk ho zasiahol zozadu a spálil celé jeho vnútro. Navonok zostal neporušený. Hoci bol tak mladý, bol to človek úplne oddaný Bohu. Zvlášť si uctieval Jezuliatko. Nosil Jeho medailu na krku v kryštálovom kameni, ktorý pritiahol blesk. Zhoreli všetky vnútorné orgány a silný prúd blesku potom opustil jeho telo cez nohy. Oživovacie pokusy boli zbytočné. Ale čisto navonok nemal žiadne popáleniny. Čo sa týka mňa, tak blesk vnikol cez moju ruku a spálil celé moje telo strašným spôsobom, zvnútra i zvonku. Za toto moje uzdravené telo, ktoré teraz pred sebou vidíte, musím ďakovať len Božiemu Milosrdenstvu. Je to výraz Milosrdenstva nášho dobrotivého a nás nadovšetko milujúceho Boha. Celé moje telo bolo tým mohutným zásahom blesku zuhoľnatené. Blesk opustil moje telo pravou nohou. Ľadviny utrpeli mohutné popáleniny, takisto pľúca a jeden z vaječníkov.

Ako antikoncepciu som používala vnútromaternicové teliesko, ktoré je z medi, a keď je skutočne dobrý vodič elektriny. Preto snád' i vaječníky boli tak silno spálené. Boli tak malé ako dve guľičky hroznového vína. Utrpela som zástavu srdca a bola som prakticky bez života. Moje telo sa mykalo a chvelo kvôli elektrickým šokom, ktoré spôsobil blesk. Sama mokrá zem bola ešte pod elektrickým napätím. V prvom momente mi preto nikto nemohol pomôcť, pretože dlhšiu dobu nebolo možné, aby sa ma niekto dotkol.

DRUHÁ STRANA DIANIA

A teraz dobre počúvajte! To bola telesná, materiálna, fyzická časť môjho úrazu. Ale druhá časť tohto diania bola omnoho krajšia, bol to nepredstaviteľný, krásny zážitok. Lebo **zatiaľ čo moje telo tu ležalo zuhoľnatené, nachádzala som sa (moja duša) v nádhernom bielom tunely.** Okolo mňa bolo biele svetlo, neopísateľné svetlo, ktoré spôsobovalo taký **pokoj, také šťastie. Pocity, ktoré ľudskými slovami nemožno popísať.** Jednoducho povedané – neexistujú pozemské slová, ktoré by opísali veľkosť tohto momentu. Bola to šialená enormná extáza, neopísateľný vrchol. V tomto svetle som sa pohybovala dopredu,

neopísateľne **šťastná a plná radosti, nič ma v tomto tunely neťažilo**. Keď som pozrela hore, uvidela som na konci tohto tunela niečo ako slnko, biele svetlo. Hovorím „biele“, ale len aby som pomenovala nejakú farbu, lebo farba tohto svetla a jeho jas bol neopísateľný. Nebol zrovnateľný s ničím, čo existuje, čo sa týka farieb na tomto svete. To svetlo bolo prekrásne. Toto **svetlo** bolo pre mňa ako **zdroj tejto úplne obrovskej lásky**, tohto pokoja vo mne a okolo mňa. Neopísateľná láska a pokoj, ktorý som za sveta nepoznala...

Zatiaľ čo som sa pohybovala tunelom dopredu, hovorila som si sama pre seba: „Do sto hromov! Veď ja som zomrela!“ A v tomto momente som myslela na svoje deti a plakala: „**Môj Bože, moje detičky!** Čo na to asi povedia moje deti?“ **Bola som matkou stále zamestnanou a v strese, ktorá na ne nikdy nemala čas**. Odchádzala som z domu zavčas rána, aby som dobývala svet, a vracala som sa domov neskoro večer. A pritom som bola neschopná, aby som sa správne postarala o rodinu a o deti. A tu som teraz videla celú biedu svojho vlastného života v celej pravde a bez prikrášľovania, a **prepadol ma veľký smútok**.

V tom momente vnútornej prázdnoty kvôli neprítomnosti svojich detí som nevnímala ani svoje telo, ani dimenziu času a priestoru. Pozrela som opäť hore a uvidela som niečo veľmi krásneho. **Videla som všetkých ľudí svojho života v jednom jedinom momente a súčasne**, skutočne v jednom jedinom momente, a síce **žijúcich i zomrelých**. Objala som svojich praprarodičov, prarodičov, svojich rodičov, ktorí už zomreli, všetkých! Bol to taký moment plnosti, bolo to nádherné. Teraz som pochopila, že som bola klamaná rozprávkami o reinkarnácii. Prakticky som si „strelila vlastný gól“, pretože som reinkarnáciu vždy fanaticky a vehementne obhajovala. Bolo mi povedané, že moja babička sa vtelila do niekoho iného, ale už mi nepovedali do koho, a pretože veštenie bolo pre mňa príliš drahé, aby som to zisťovala, nechala som veci voľný priebeh a nepátrala som ďalej, do koho sa vtelila. Ja sama som stále stretávala ľudí, o ktorých som si myslela, že sa do nich vtelil môj pradedko a dedko. A teraz som objalo ako svojho dedka, tak aj pradedka. **Objali sme sa úplne naozaj a skutočne** a stretla som sa so všetkými v jednom jedinom momente; a to sa udialo so všetkými ľuďmi, ktorých som kedy poznala a zo všetkých krajín, kde som niekedy bola, a síce zo živými i zomrelými – a to všetko v jednom momente. Len moja dcéra reagovala zdesene, keď som ju objala. Mala vtedy práve deväť rokov a moje objatia pociťovala v tamtom momente vo svojom skutočnom živote na tomto svete. Pociťovala teda moje objatia v tých hodinách, kedy sa ona a celá rodina strachovala o môj život, keďže som – moje telo – ešte ležalo v kóme v nemocnici. Normálne takéto objatia z onoho sveta nepociťujeme. V tomto podivuhodnom stave **sa čas zastavil, bolo to tak nádherné, bez prítáže telesnosti, bez tela**. A už som sa nepozerala na ľudí tak ako predtým. Vo svojom živote predtým som sa pozerala len na to, či je niekto tučný, chudý, škaredý, či má tmavú kožu, alebo či je dobre oblečený alebo nie... podľa toho som rozdeľovala ľudí, a preto som bola plná predsudkov a cinickej kritiky. Vždy keď som hovorila o druhých, kritizovala som ich. Teraz tomu bolo úplne ináč. Tu bolo všetko bez hmotného tela. Tu som tiež videla vnútro ľudí, a **ako krásne bolo vidieť vnútro ľudí, ich myšlienky a pocity, zatiaľ čo som ich objímala**. A zatiaľ čo som tak všetkých brala do náručia, **súčasne som sa pohybovala stále viac hore**.

A týmto spôsobom som sa dostávala ďalej, **plná pokoja a šťastná**. A čím vyššie som vystupovala, tým viac som si uvedomovala, že sa mi dostávalo nádherného videnia – a na konci tejto cesty som videla jazero, prekrásne jazero, obklopené tak prekrásnymi stromami, tak krásnymi, že už neexistuje ďalšie vstupňovanie slova krásny. A rovnako tu boli kvety vo všetkých farbách, s vôňou, ktorá človeku spôsobovala také blaho – bolo to všetko také iné, všetko bolo tak nadmieru krásne v tejto **podivuhodnej záhrade, na tomto nádhernom mieste** – že neexistujú slová, ktoré by to opísali, **všetko bola láska**.

Boli tu dva stromy, ktoré niečo uzatvárali. Zdalo sa, že je to vstupná brána. Je to všetko tak úplne iné, než ako to poznáme. Ani farby nie sú podobné tým našim. Tam je všetko tak nevýslovne krásne. V tomto momente **vidím svojho synovca**, ktorý so mnou utrpel

nešťastie, **ako vošiel do tejto nádhernej záhrady. A ja som vedela, že tam nesmiem vstúpiť** a ani len nemôžem – vstúpiť tam...

PRVÝ NÁVRAT

V tom momente **som začula hlas svojho muža**. Kričí, plače so zlomeným srdcom a volá z hĺbky duše: „Glória!!! Čo sa stalo! Glória! Prosím, nenechávaj ma samého! Pozri, tvoje deti ťa potrebujú. Glória, vráť sa späť! Nebuď zbabelá a nenechávaj nás tu samých!“ V tom momente som videla všetko – ako som jedným pohľadom mala prehľad o všetkom – a nevidela som len jeho, ako tak bolestne plakal. A v tom momente mi Pán doprial návrat. Ale ja som nechcela späť. Tento pokoj, táto radosť, táto slasť, do ktorej som tu bola zahalená, ma fascinovala.

Ale postupne a stále viac **som sa začala pohybovať dolu smerom k svojmu telu**, ktoré som videla bez života. Videla som, že moje telo bez života ležalo na nosidlách na jednom oddelení univerzitnej nemocnice v Bogote. Videla som lekárov ako sa okolo mňa namáhajú a ako mi dávajú prístrojom elektronické šoky, aby obnovili činnosť môjho srdca. Predtým sme so synovcom ležali viac než dve hodiny na zemi, pretože sa nás nikto nemohol dotknúť kvôli elektrickým výbojom, ktoré vychádzali z našich tiel nabitých prúdom z blesku. Ešte len teraz sa o nás mohli starať a ešte len teraz začalo **úsilie o moje oživenie**. A pozrite sa sem. Ja (moja duša) **prichádzam k svojmu telu a dotýkam sa nohami svojej duše tohto miesta mojej hlavy** (pani Glória ukazuje pritom na miesto svojej hlavy). Duša je obrazom nášho ľudského tela v jej forme. – A v tom momente na mňa **preskočila iskra s veľkou silou**. A tak **sa opäť vpratávam do svojho tela**. Zdalo sa mi, ako by ma do seba nasávalo. Tento vstup do tela mi spôsobil **nekonečnú bolesť**, lebo moje telo zo všetkých strán sršalo iskrami. Vnímala som to, ako by som bola tlačaná do niečoho veľmi malého a úzkeho. To ale bolo moje telo. Bolo to ako by som so svojou normálnou postavou bola natlačená do detského oblečenia, ktoré sa zdalo byť z drôtu. Bola to príšerná bolesť. A od tejto chvíle som začala pociťovať také bolesti môjho totálne spáleného tela. Toto spálené telo tak bolelo, tak nevy povedateľne bolelo, tak strašne páliło, od všadiaľ vychádzal dym.

Počula som, ako **lekári volajú: Ona prišla k sebe!** Ona prišla k sebe! Boli radosťou bez seba, ale moje bolesti boli neopísateľné. Moje nohy boli úplne čierne a zuhoľnatené, moje telo bola jedna otvorená rana, ak vôbec na ňom ešte nejaké svalstvo bolo.

MÁRNIVOSŤ

Tou najväčšou a najneznesiteľnejšou bolesťou bola ale moja márnivosť. Bol to vo mne iný druh bolesti, bola to márnivosť svetskej ženy, emancipovanej ženy sveta, samostatnej, sebavedomej výkonnej profesionálky, akademičky, intelektuálky, študovanej ženy, ženy ekonómky, stvorenia, ktoré chcelo hrať v spoločnosti nejakú úlohu.

Súčasne **som ale bola otrokyňou svojho tela, otrokyňou krásy, módy**. Denne som strávila štyri hodiny **aerobikom, masážami, diétami a injekciami** a všetkým, čo si v tomto smere len dokážete predstaviť. To najdôležitejšie, **moja modla, bola krása môjho tela**. A kvôli tomu som podstupovala mnoho obetí. To bol môj život, len modloslužba mojej vonkajšej krásy.

Hovorievala som, že krásne prsia sú na to, aby sa ukazovali. Prečo by som ich mala skrývať? To isté som hovorila o svojich nohách, lebo som vedela, že mám výnimočne pekné nohy na podiv a vôbec veľmi peknú postavu. A teraz som v jednom momente so zdesením videla a pochopila, ako som sa celý svoj život starala len o svoje telo. To bol stred môjho života a celý môj záujem: láska k vlastnému telu. A teraz som už nemala žiadne telo. Tam, kde boli prsia, boli len diery, ktoré pôsobili hrozným dojmom, zvlášť na ľavej strane bolo všetko preč. Moje nohy vyzerali príšerne, skôr len **holé pahýle, zuhoľnatené**, úplne

čierne ako spálené grilované kotlety. Áno, všetky miesta môjho tela, ktoré som si najviac hýčkala a starala sa o ne, boli zuhoľnatené a zničené.

V NEMOCNICI

Následne som bola prevezená do nemocnice sociálneho zabezpečenia. Tam ma začali rýchlo operovať a zoškrabovať spálené miesta tkania. Počas narkózy som opustila svoje telo po druhýkrát a prizerala som, čo so mnou lekári robia, a veľmi som sa obávala o svoj život, predovšetkým som mala strach o svoje nohy. Keď sa náhle – ako desné a príšerné – stalo niečo strašného...

Zatiaľ vám, milé sestry a bratia, musím priznať, že i vo veciach náboženstva som bola – tak ako i v celom svojom živote – „na diéte“. **Bola som teda vo vzťahu k Pánu Bohu** tiež jednou z katolíčok, ktoré „v živote viery sú na diéte“. Je dôležité, aby ste si toho boli vedomí: Bola som zlou katolíčkou.

Môj celý vzťah k Bohu spočíval v tom, že som navštevovala nedelňú bohoslužbu, ktorá trvala tých 25 minút. Vyhládávala som vždy také sväté omše, kde kňaz hovoril čo najmenej, pretože ma jeho rečenie nudilo. Akým utrpením boli pre mňa kňazi, ktorí mali dlhú kázeň! To bol môj vzťah k Bohu – bol veľmi úbohý, a preto mali nado mnou takú moc všetky svetské prúdy a módne novinky. Bola som skutočne vejúcou zástavou. Čo práve platilo za najnovšie, najmodernejšie v racionalizme alebo voľnomyšlienkarstve, za tým som letela mávajúcou zástavou. **Chýbala mi ochrana modlitby, chýbala mi viera.** Chýbala mi tiež **vieru v silu milostí, v silu obete svätej omše.** A práve keď som sa ďalej vzdelávala a špecializovala pre svoje povolanie, priniesla moja prelietavosť tie najhoršie plody. V tej dobe som na univerzite jedného dňa počula, že **jeden katolícky kňaz hovorí, že „neexistuje žiadny diabol a ani peklo“.**

To bolo presne to, čo som chcela počuť! Hneď som si pre seba pomyslela: **Keď teda neexistuje diabol a peklo, tak prídeme všetci do neba. Kto sa ešte má čo báť?**

Z čoho som ešte teraz veľmi smutná, čo vám môžem priznať len s veľkou hanbou, je, že viera v peklo bola posledným putom, ktoré ma ešte držalo v Cirkvi. Bol to tento extenciálny strach z diabla, ktorý mi ešte dával, že som bola v spojení so spoločenstvom Cirkvi. Keď mi teda povedali, že on a peklo skutočne vôbec neexistujú, teda hneď som si povedala:

„Prečo sa tu mám ešte namáhať a bojovať za život podľa pravidiel starej cirkvi.? Teda dobre, potom prídeme všetci do neba, je teda úplne jedno, čo sme a čo konáme.“

To potom bol práve s konečnou platnosťou dôvod, prečo som sa úplne vzdialila od Pána. **Vzdialila som sa od Cirkvi** a začala som na ňu nadávať a nazývala som ju hlúposťou... atď. už som nemala strach z hriechov a **začala som ničiť svoj vzťah k Bohu.** Hriech nezostal len vo vnútri mňa, ale tento hriech sa začal cezo mňa šíriť navonok a vyvolávať nákazu u druhých. **Stala som sa aktívnou v negatívnom zmysle.** Áno, dokonca som teraz začala sama všetkým rozprávať, že diabol vôbec neexistuje, že je to vynález duchovenstva – a svojím kolegom na univerzite som začala hovoriť, že Boh neexistuje a že sme produktom evolúcie atď., atď. **A tak sa mi podarilo ovplyvniť mnoho ľudí.** Toto píšem dopredu, aby ste mohli lepšie pochopiť nasledujúce.

DIABOL SKUTOČNE EXISTUJE

Teraz počúvajte, čo sa stalo: Keď som sa nachádzala v tejto strašnej situácii, aký to strašný úľak! Lebo som zrazu videla, že **démoni** skutočne existujú; a teraz **prišli, aby ma odniesli.** Videla som týchto démonov pred sebou v celej ich oškľivosti a žiadne z napodobnenia, ktoré som na zemi doposiaľ videla, nemôžu ani v najmenšom opísať, ako

príšerne vypadajú títo diabli v skutočnosti. A tak vidím, ako naraz zo stien operačnej sály vystupuje veľa temných postáv. Zdajú sa byť úplne normálnymi a obyčajnými ľuďmi, ale všetci majú tento príšerný, hrôzostrašný pohľad. Nenávisť im priamo vyviera z očí. A zrazu chápem, že im niečo dlhujem. Prišli, aby ma skasírovali, pretože som prijala ich ponuky k hriechu, a teraz som za to musela zaplatiť, a tou cenou som bola ja sama. Veď moje hriechy mali dôsledky. **Hriechy patria satanovi**, nie sú od neho žiadnou zdarma ponukou, **musia sa zaplatiť**. Tou cenou sme my sami. Keď teda tak hovoriac nakupujeme v jeho neporiadku, budeme musieť za to zbožie zaplatiť. To by nám malo byť známe. Musíme zaplatiť za každý hriech, platíme pokojom svedomia, platíme vnútorným pokojom, platíme svojím zdravím... A ak sme veľmi vernými stálymi zákazníkmi satanovho supermarketu a nakupujeme stále len v jeho neporiadku, nakoniec nás skasíruje sám.

Najväčšia klebeta a hlavná lož, veľkým trikom diabla je, že rozširuje rozprávku, že vôbec neexistuje.

A tieto strašné, temné postavy krúžia okolo mňa a je jasné, že prišli len s jediným cieľom, aby ma vzali so sebou. Nemáte pravdepodobne žiadne poňatie, čo to bolo za hrôzu a strašný strach, že mi v tejto situácii vôbec nebol nič platný celý môj intelekt, moja duchaplnosť, moja vedeckosť, moje akademické tituly a moje ukončené odborné vzdelanie. Boli úplne bezcenné. Tieto hriechy nás teda tiahnu do hlbiny, dolu, k „otcovi lži“. **Ak** ale svoje **poľutovaniahodné zlyhanie a hriechy** (ktoré musíme zaplatiť) **prednesieme Bohu v sviatosti pokánia, tak Boh platí tú cenu. On** ju zaplatil svojou vlastnou Krvou a smrťou na kríži. **A On** platí zakaždým, keď zhrešíme, znovu. **On** za nás vytrpel pekelné muky, ktoré sme si museli sami odpykať a ktoré nás zavádzali majiteľovi hriechov (satanovi). Boli sme **vykúpení Ježišom Kristom**. Teraz máme nárok na **jeho Kráľovstvo, na Jeho život**, lebo **On** nás učinil „**deťmi Božími**“.

A tu teraz prišli oni, tieto temné stvory, aby skasírovali svoje meno – mne...

Videla som ich teraz vystupovať zo steny a vstupovať do operačnej sály okolo. Navonok vypadali najprv normálne, ale pohľad každého z nich bol plný nenávisti, plný diabolskej nenávisti. A boli tak bezduchí, akoby vnútorne vyhoreli. Moja duša sa vzpierala a triasla a ja som okamžite pochopila, že to boli démoni. Pochopila som, že tu boli kvôli mne, pretože som im niečo dlhovala, lebo hriech nie je zadarmo. To je skutočne najväčšia diablova podlosť a lož, že robí, aby ľudia verili, že vôbec neexistuje. To je jeho stratégia, potom s nami môže robiť všetko, čo chce, tento klamár. A teraz som so zdesením videla: Ó, áno, oni existujú! A už začali okolo mňa krúžiť, chceli ma odniesť. Dokážete si predstaviť moje zdesenie? Môj strach, tú hrôzu?!

Celá moja veda, múdrosť a spoločenské postavenie mi teraz neboli vôbec k ničomu. Začala som sa váľať po zemi a vrhať sa na svoje telo, pretože som chcela utiecť do svojho tela, ale moje telo ma už neprijalo; a toho som sa veľmi zľakla. Začala som utekať a utekať. Nevieť ako, ale prenikla som stenou operačnej sály. Nechcela som nič iného iba ujsť preč, ale keď som prenikla stenou – ajhľa – urobila som skok do ničoho. Bola som poslaná **dovnútra jedného z tých tunelov**, ktoré tu naraz boli a **viedli dolu**. Na začiatku tu bolo ešte trochu svetla, ale boli to svetlá ako včelí plást. A tiež sa to tu hemžilo ako v úli, bolo tu toľko ľudí. Dospelí, starí, muži, ženy, a s hlasitým krikom, stonaním a s divokou hrivou, škripali zubami. A bola som **tážená stále hlbšie do zeme** a pohybovala som sa nepretržite dole, nech som sa akokoľvek snažila dostať sa odtiaľ von. Svetla stále ubúdalo a bolo stále temnejšie, a ja som sa hnala v tomto tunely ďalej, až nastala mimoriadna tma. **Bezradne** som sa ponorila do tejto temnoty, pre ktorú neexistuje prirovnanie. Tá najtemnejšia temnota na tejto zemi je proti tomu ešte jasné poludnie. Ale tam táto temnota **spôsobuje strašné bolesti, hrôzu a hanbu – a príšerne páchne. Je to hrozná temnota**, nič tam nie je mŕtve alebo nehybné. Keď som sa potom bez pomoci a bezbranná kĺzala týmito tunelmi, nečakane som sa dostala k nejakému rovnému miestu. Tu som teraz bola načisto zúfalá, ale posadnutá železnou vôľou,

aby som sa odtiaľ dostala preč. Bola to taká vôľa ako predtým, aby som v živote niečo dosiahla, čo mi tu a teraz nebolo vôbec k ničomu – lebo som bola tu a nebola som schopná sa oslobodiť. Z veľkých predstáv a snov zo včera už nezostalo nič. Naraz som sa stala len úplne malou, úplne nepatrnou.

A potom som naraz uvidela, ako **sa otvorila zem**. Vypadalo to ako obrovské ústa, ako príšerne veľká tlama, ako **pažerák**. **Tá zem žila, ona sa chvela!!!** Cítila som sa strašne prázdna a podo mnou táto skľučujúca, strašná priepasť, ktorú ľudskými slovami nemožno popísať. Najstrašnejšie bolo, že tu už človek necítil absolútne nič z prítomnosti a lásky Božej. Tu už nebolo nič, ani kvapôčka nádeje. Táto diera mala v sebe niečo, čo ma **nasávalo dolu**, a nemohla som sa vôbec postaviť na odpor. Kričala som ako zmyslov zbavená. Vydesila som sa k smrti, keď som spozorovala, že tomuto pádu nemôžem zabrániť, lež som nepatrne ťažená dole. Videla som, že keď sa tu raz zrútim dole, tak sa už nedostanem späť. A budem padať bez konca stále hlbšie a hlbšie. To bola **duchovná smrť mojej duše**, bola by som neodvolateľne navždy stratená.

Ale počas tejto strašnej hrôzy, na pokraji tej priepasti, som náhle pocítila, ako **ma svätý archanjel Michal pevne drží za nohy**. Moje telo padalo do tej diery, ale bola som pevne držaná za nohy. Bol to okamžik desivej bolesti a tiež príšerného strachu. Ale keď som tak visela nad priepasťou, démoni dráždili tú trošku svetla, ktorú som ešte mala v duši, a tak všetky tieto **netvory sa na mňa vrhli**. Tie strašné stvory boli ako larvy, ako upíry, aby toto svetlo vo mne s konečnou platnosťou zhasli. Predstavte si môj odpor a hrôzu, keď som sa videla pokrytá týmito odpornými stvorami. Kričala som, kričala som ako zmyslov zbavená. Tieto veci horeli. Ó moje sestry a bratia, jedná sa o hroznú temnotu, je to nenávisť, ktorá tak páli, ktorá nás pohlcuje, ktorá nás vykorisťuje a vysáva. **Neexistujú slová, ktoré by opísali túto hrôzu**.

ÚBOHÉ DUŠE

Je potrebné, aby ste vedeli, že som bola bezbožnicou, prakticky ateistka. Už som neverila v existenciu diabla a potom už ani v existenciu Boha. Ale tu – za týchto okolností – som začala kričať:

„Vy úbohé duše v očistci, prosím vás, vezmite ma odtiaľto preč, pomôžte mi von! Prosím, pomôžte mi!“

Keď som tak kričala, naplnila ma zožierajúca bolesť. Tu som si všimla, ako **milióny a milióny ľudí plakali a stonali**. Naraz som videla, ako tu bolo nespočetné množstvo ľudí. Mladiství, predovšetkým ľudia mladí, všetci v nevypovedateľných bolestiach. Pochopila som, že na tomto **strašnom mieste, v tejto žumpe a bahne plnom nenávisti** a bolesti, škripu zubami a vyráža z nich **kvílenie a bolestné výkriky**, ktoré ma roztriasli a na ktoré už nikdy nezabudnem. Chápete? To je **vzdialenosť od Boha, to je hriech**, to sú následky hriechu. Chápete, čo je hriech? Úplne protichodný Bohu, ktorý je nekonečná Láska. Niečo tak strašného je hriech, že má také šialené dôsledky. A my si z toho robíme vtipy. Vtipy o hriechu, o pekle a o démonoch. Pritom na nešťastie nevidíme, čo činíme.

Od tej doby, čo som to zažila, uplynuli roky, ale vždy keď na to myslím, musím plakať nad bolesťami týchto mnoho, mnoho ľudí. Boli to **samovrahovia**, ktorí sa v momente zbavili zúfalstva a teraz boli v týchto mukách, v tejto biede, v tomto trýznení; obklopenými týmito príšernými vecami, okolo krúžiacimi démonmi, ktorí ich trápili. Ale to najstrašnejšie na celom tom mučení bolo: neprítomnosť Boha, **úplná neprítomnosť Boha, lebo tam človek Boha nepocítiťuje**.

A pochopila som, že tí, ktorí si berú život, tam musia zostať tak dlho, toľko rokov, koľko by bývali ešte mali žiť na zemi. Alebo samovraždou vypadli z radu Božieho, preto k nim mali prístup démoni. **V očistci sú „úbohé duše“ inak uchránené pred každým zlým vplyvom, sú už Božími svätými a s démonmi už nemajú nič spoločného**. Môj Bože, toľko

úbohých ľudí, väčšinou mladých, toľko, toľko plačúcich, trpiacich, nevyhoviteľne trpiacich! Keby vedeli, čo ich po samovražde čaká, iste by sa radšej zmierili s väzením atď., než niečo takéto.

Viete, aké zvláštne utrpenie musia ešte znášať vedľa všetkého ostatného? Musia **vidieť, ako ich rodičia alebo blízky príbuzní, ktorí ešte žijú, kvôli nim trpia**, znášajú hanbu, majú komplexy viny: Keby som ho bol len vychovával prísnejšie, keby som ho len potrestal, alebo: Keby som ho nebol potrestal... keby som mu býval len povedal... keby som učinil/neučinil to alebo ono... Tieto výčitky svedomia sú veľmi veľké a ťaživé, sú peklom na zemi. To, že sa musia prizerať tomuto utrpeniu svojich príbuzných, im spôsobuje najviac utrpenia. To je pre ne najväčším utrpením a démoni sa z toho radujú a ukazujú im všetky tieto scény: Pozri sa, ako tvoja matka plače. Pozri, ako tvoj otec trpí, ako sú zúfalí, plní strachu, ako sa obviňujú, ako diskutujú a vzájomne sa obžalávajú. **Pozri sa na to utrpenie, ktoré si im spôsobil.** Pozri sa, **ako teraz rebelujú proti Bohu.** Pozri sa na svoju rodinu – to všetko je tvoja vina!

Tieto úbohé duše predovšetkým **potrebujú, aby pozostalí** začali lepší život, **aby svoj život zmenili, aby konali skutky lásky**, aby navštevovali chorých. A aby **nechali slúžiť sväte omše za zomrelých** a sami sa týchto omší zúčastňovali. Tieto duše by z toho načerpali veľmi mnoho dobra a útechy. Duše, ktoré sú v očistci, nemôžu sami pre seba urobiť už nič. Nič, vôbec nič. Ale Boh môže niečo urobiť pre nesmierne milosti obete svätej omše. Mali by sme im týmto spôsobom pomáhať.

Ja, plná strachu, som tu tiež pochopila, že mi tieto duše nemohli pomôcť. A v tomto strachu a príšernej panike som začala znovu kričať:

„Kto sa tu zmýlil? To musí byť omyl! Pozrite sa predsa sem, ja som svätá, všetci ma v mojom živote nazývali svätou! Nikdy som nekradla a nikdy som nevraždila. Nikomu som nespôsobila utrpenie. Skôr, než som bola finančne zruinovaná, som ošetrovala zuby zadarmo a často som nepožadovala žiadne peniaze, keď nemohli zaplatiť. Nakupovala som pre chudobných... Čo tu len robím?“

Búchala som na svoje „právo“! Ja, ktorá som bola tak dobrá a mala som ísť rovnými nohami do neba. Čo tu robím? Každú nedeľu som chodila na svätú omšu, i keď som sa vydávala za ateistku, a vôbec som nedbala na to, čo pán farár hovoril.

„Nikdy som nezmeškala obeť svätej omše. Ak som za celý svoj život zmeškala svätú omšu päťkrát, tak to je veľa. Čo tu teda robím? Pustite ma odtiaľto! **Vezmite ma odtiaľto preč!**“

Pokračovala som v kriku a reve, pokrytá týmito odpornými stvoreniami, ktoré na mne boli nalepené.

„Som **rímskokatolíčka**, som **praktizujúca** katolíčka, prosím, vyslobodte ma odtiaľto!“

VIDELA SOM SVOJHO OTCA A MATKU

Keď ležalo moje telo na zemi v hlbokoj kóme, keď som tak kričala, že som katolíčka, vidím malé svetlo – a vedzte že samotné malé **svetielko** je v tejto nepreniknuteľnej temnote niečím preveľkým, ak ste zažili túto absolútnu, neopísateľnú temnotu. To je najlepšie, čo sa vám v tejto situácii môže stať, je to ten najväčší dar, o ktorom človek iba sníva a v ktorý sa neodvažuje ani dúfať, že ho skutočne dostane. Vidím nad touto príšernou tmavou dierou niekoľko stupňov a pozerám sa hore a pozorujem, **ako nad touto desivou priepasťou stojí môj otec.** Zomrel pred piatimi rokmi. Stál takmer na okraji tejto diery. Mal o trošku viac svetla ako ja tu dole a **o štyri stupne vyššie** som videla svoju **matku s omnoho, omnoho väčším svetlom.** Bola akoby pohrúžená **do modlitby**, tiež **v postoji klaňania.** Keď som ich oboch zbadala, naplnila ma tak veľká radosť, tak veľká radosť, že som celá bez seba začala

volať: „Oci! Mami! Aká to veľká radosť, že vás vidím! Prosím, vezmite ma odtiaľto von! Prosím vás z celého srdca, vezmite ma odtiaľto preč! Vezmite ma odtiaľto von!“

A keď potom zamierili svoj pohľad na mňa dole a môj otec ma uvidel v tak žalostnej situácii, mali by ste vidieť tú preveľkú bolesť, ktorá sa dala čítať z jeho tváre. A na druhej strane to vidí človek naozaj automaticky, pretože **tam človek pozná každého až do najvnútornejšieho vnútra**. A tak som na nich pozrela a okamžite som pocítila ten nesmierny smútok a bolesť, ktorú moji rodičia trpeli, keď ma tak videli. Môj otecko začal horko plakať, držal si ruky pred tvárou a nariekal s chvejúcim sa hlasom: „Ó, dcéra moja! Ó, ty moja dcérenka!“ A moja matka sa modlila ďalej, a tak som usúdila, že ma moji rodičia odtiaľ nemôžu vziať. Bolo to pre mňa pritom ešte ďalšie veľké utrpenie, že som svojou situáciou ešte prispela k tomu, že tiež oni **tam, kde boli, museli na viac znášať ešte moju bolesť** a moje utrpenie.

EUTANÁZIA A POMOC PRI UMIERANÍ

Znovu som teda začala celou silou kričať: „Vezmite ma odtiaľto von! To všetko musí byť nejaký omyl. Kto je zodpovedný za tento omyl? Zoberte ma von!“ v tomto momente, keď som tak kričala, bolo moje **telo na zemi v hlbokoj kóme**. Bola som napojená na **mnoho prístrojov**. Bola som v agónii. Umierala som. Žiadny vzduch mi už nenaplnil pľúca, ľadviny už nefungovali, „žila“ som už len preto, že som bola napojená na prístroje a pretože **moja sestra, ktorá je tiež lekárkou, trvala na tom, aby ma nechali napojenú**. Povedala ošetrojúcim lekárom a zdravotným sestram: „**Vy nie ste Boh!**“

Lebo lekári sa domnievali, že sa už nevyplatí, aby pokračovali v mojom intenzívnom ošetrovaní. Hovorili už s mojimi rodinnými príslušníkmi a pripravovali ich na to, že asi zomriem a že by ma mali nechať v klúde zomrieť, lebo som bola v skutočne hlbokoj agónii. Ale moja sestra nepovolila. Pozorujete ten protiklad? Ja som vo svojom živote eutanáziu vždy obhajovala, takzvané právo „dôstojne zomrieť“.

Moja sestra mohla byť pri mne len preto, že sama bola lekárkou. Po celú dobu zostala na mojej strane. A predstavte si: V momente, keď moja duša bola na druhom brehu a ja som videla svojich rodičov a zo všetkých síl som na nich volala, počula moja sestra na tomto svete, vo svojej skutočnosti toho momentu, úplne zreteľne, ako som na svojich – našich rodičov volala, plná radosti z toho, že ma prišli vyzdvihnúť... Ale moja sestra nepochopila toto volanie. Sama z toho skoro zomrela hrôzou, keď vnímala moje volanie, ktoré tiež skutočne pri mojej posteli zreteľne počula. Lebo tento výkrik pre ňu znamenal, že som šla a tiež chcela odtiaľ s konečnou platnosťou. A tak zo svojej strany kričala: „Moja sestra teraz zomrela! Ten zápas prehrala.“

SKÚŠKA

A znovu som začala kričať: „Čo nerozumiете! Vezmite ma odtiaľto preč, lebo **som katolíčka!** To všetko musí byť nejaké nedorozumenie, omyl! Kto sa to teda zmýlil? Prosím, vezmite ma odtiaľto von!“ A keď nanovo tak zúfalo kričím, naraz počujem nejaký hlas, je to tak sladký a milý hlas, je to **nebeský hlas**. A keď ho počujem, celá moja duša sa otriasa radostným vzrušením. Moja duša sa plní hlbokým pokojom a nepredstaviteľným pokojom lásky. A všetky tieto temné postavy a táto odporná háved', ktorá bolo okolo mňa, uteká rýchlo a zdesene späť, pretože nemôžu odporovať tejto láske. A tiež nemôžu zničiť ten pokoj. Okolo mňa sa teda rozhostuje tento neopísateľný pokoj a vnímam, ako mi tento pôvabný hlas hovorí:

„Nuž dobre, keď si skutočne katolíčka, určite mi budeš vedieť povedať, ako znie Desiat' Božích prikázaní!“

Aká to pre mňa neblahá výzva! Teraz som sa mohla strápnit'. Sama som si vytvorila nástrahu svojim krikom a vyznaním. Celý svet mal teraz možnosť počuť vierolomnosť môjho slova, moje falošné vyznanie. Strašná predstava pre mňa. Dokážete si to predstaviť? Sotva som ešte vedela, že je desať prikázaní. Ale to bolo už tiež všetko. Potom „tabula rasa“. Do sto hromov, ako sa z toho dostanem? Čo len mám robiť? Len sa nevzdávať, nejako to už pôjde!

Budeš svojho Boha milovať nado všetko...

Moja matka predsa stále hovorila o prvom prikázaní lásky. Konečne majú jej výroky pre mňa praktickú cenu. Jej trvalé nabádania a poučovania neboli nadarmo. Teraz prišla tá hodina, aby som dokázala, že som dobrá, poslušná dcérenka. Moja mamička z toho bude mať radosť. Pozrime sa, či prejdem s týmito minimálnymi znalosťami, aj keď by sa ukázala zostávajúca nevedomosť. Myslela som, že už to **nejako dám dohromady**, ako som na to bola zvyknutá zo svojho života. Vždy som mala tie najlepšie výhovorky a zo všetkého som vedela **vykľučovať**. Vždy som sa týmto spôsobom tak ospravedlnila a obhájala, že si nikto nevšimol, čo všetko neviem. A tak si to predstavujem i teraz a začínam hovoriť: „Prvé prikázanie znie: „Budeš svojho Boha milovať nado všetko a svojho sľúbeného ako seba samého...!“ A už počujem odpoveď: „Veľmi dobre!“ Ale hneď na to ten milý hlas hovorí: „**A ty? Milovala si svojich blízkych?**“ Hneď na to odpovedám: „**Áno, áno, milovala som ich; áno, skutočne som ich milovala, áno, áno, milovala som ich!**“ A z druhej strany vnímam: „**Nie!**“ Krátke, priezračne jasné **nie!** A teraz ma prosím dobre počúvajte! Keď som počula toto nie, tu ma to zasiahlo ako blesk. Až teraz som skutočne správne vnímala zásah blesku. Bol to **ako šok**, bola som ako ohromená. Do hája!

A tento hlas pokračoval ďalej: „**Nie, nemilovala si svojho Pána Boha nado všetko! A ešte omnoho menej si milovala svojho blízkého ako seba samú! Sama si si utvorila svojho Pána Boha, upravila si si svojho Boha, ako sa ti to práve hodilo. Dopriala si Pánu Bohu miesto len vo chvíľach svojho života, keď si bola v najväčšej núdzi.**

Bol tak povediac tvojou núdzovkou! Vrhala si sa pred ním na zem, keď si bola ešte chudobná, keď tvoja rodina žila v úplne jednoduchých podmienkach a ty si bezpodmienečne chcela mať dobré odborné vzdelanie a postavenie v spoločnosti. Áno, vtedy si sa modlila každý deň a trávila si tým mnoho času. Veľa hodín si sa úpenlivo obracala k Pánovi, prosila si Ho a plazila si sa pred Ním na kolenách. **Nepretržite si sa za to modlila a vysielala prosby hore, aby ťa ráčil vyslobodiť z tvojej biedy, aby ti umožnil úctyhodné odborné vzdelanie a dal ti stať sa raz uznávanou osobnosťou v spoločnosti.** Keď si bola v núdzi, chcela si len **peniaze**. „To hneď jeden ruženec, Pane, ale prosím potom mi nezabudni tiež hneď nechať poslať peniaze!“ Takýchto a podobných bolo veľa tvojich modlitieb! A to bol celý tvoj vzťah k Bohu! Tak si sa stýkala so svojím Pánom, Bohom a **podľa svojich predstáv si Jemu prideľovala ľubovoľné miesto vo svojom živote!**“ A bolo tomu skutočne tak, jednala som tak s Pánom Bohom vo svojom živote. Je to smutná pravda, ktorú nemôžem ani prikrášliť, ani poprieť. Môžem k tomu len povedať, že Boh bol pre mňa „**druhom bankomatu**“. Vhodila som „jeden ruženec“ a tak sa musel zniest', resp. vypadnúť peňažný obnos, bankovky. To bol môj vzťah k Pánu Bohu.

A bolo mi to ukázané a bolo to i mne samotnej úplne jasné. Ako náhle Pán **dovolil**, že som ukončila svoje **dobré odborné vzdelanie**, ako náhle On pripustil, že som mala „**v spoločnosti meno**“, že som bola „niekým“; ako náhle On dovolil, aby som sa dostala k peniazom a mohla si mnoho dovoliť, bol pre mňa Pán Boh **zrazu nedôležitý** – On sa stal vedľajšou vecou v mojom živote.

Začala som si sama o sebe veľa namýšľať – **domýšľavosť** je veľmi nebezpečným úsekom na ceste životom! Moje **ego** rástlo do gigantických rozmerov! Ani som nebola

schopná najmenšieho gesta lásky, a už vôbec nie vd'ačnosti voči **Pánovi!** Byť vd'ačný! Nikdy a prečo by aj! Veď som všetko dokázala sama. Učinila som sa „**niekým**“. Ja sama som dokázala všetko, o čom som snívala. Bola som totálne slepá, už som si nedokázala spomenúť na svoj nárek! Nebolo pre mňa možné povedať: „Pane, ďakujem za tento ďalší deň, ktorý mi dávaš! Ďakujem Ti za svoje zdravie! Ďakujem Ti za život a zdravie mojich detí; ďakujem Ti, že máme strechu nad hlavou; pomôž i chudákovi, ktorí sú bez prístrešia a nevedia, čím sa dnes budú živiť! Daj im aspoň niečo najesť; nenechávaj ich samotných; stoj pri nich!“ Nič z toho všetkého som nedokázala povedať. Nebolo som toho schopná. Ani som na to nepomyslela. Bola som úplne ponorená do svojho ja. **A ja mňa samotnú tlačilo.** A tak som bola tým najnevďačnejším stvorením, aké si možno predstaviť. A ešte k tomu, že som nebola schopná žiadnej vd'ačnosti, dokonca som Pánom **Bohom pohrdala** a vydávala som Ho napospas **zosmiešňovaniu.**

Ezoterika – reinkarnácia

Omnoho viac než v Neho som verila v Merkúra, Venušu a súhvezdia. **Talizmany** boli pre mňa dôležitejšie než Pán Boh. Bola som oslnená **astrológiou** a rozprávaním o hviezdách a všade okolo som rozprávala, ako hviezdy môj život ovplyvňujú a pozitívne utvárajú. Astrológia je jednou z týchto malých trhlín v našom živote duše, ktorým neprikladáme žiadny význam. A keď potom spozorujeme, ako sme zapletení do týchto trikov, ktoré tiež **majú démonický pôvod**, potom už býva väčšinou príliš neskoro, aby sme sa s toho ešte vyprostili.

Začala som potom behať za každým módnym prúdom ducha doby. Všetky náuky – i keď pramenili z akokoľvek chorých mozgov – boli pre mňa zaujímavejšie než radostná zvesť Pána. Všetko bolo „in“ viac než Písmo Sväté a storočia známa náuka katolíckej Cirkvi. Začala som preto tiež veriť na to, že človek zomrie a potom zase nanovo začne mať ďalší život. Znovuzrodenie, **reinkarnácia** bola pre mňa vítanou náukou, aby som vyplnila svoj neverecký a bezduchý život.

Vd'ačnosť voči môjmu Stvoriteľovi mi bola cudzia. Nikdy som na to nemyslela. **Milosť** bola niečím, čo som zo svojho slovníka **vyškrtla** – stala sa pre mňa cudzím slovom, ktorého význam som úplne zabudla a pre svoj životný postoj už ani nepotrebovala. Už som si vôbec nebola vedomá toho, že PÁN zaplatil i za mňa vysokú cenu, že som i ja Ním bola vykúpená za cenu Jeho najdrahšej Krvi.

Toto všetko mi prichádzalo na myseľ pri tejto skúške z Desatora **prostredníctvom slov a otázok toho nebeského hlasu. Teraz som to všetko videla úplne priezračne.** Slepota akoby bola zmazaná. Skúšajú ma a chcú vedieť, čo viem o Desatoro prikázani. A vytýkajú mi, že som predstierala, že som si namýšľala, že Boha uctievam; že Pána milujem. **Bili ma mojimi vlastnými slovami.** A čo to malo teraz znamenať... mala som byť odkomandovaná k diablu, do pekla?

Keď ku mne do ordinácie naraz prišla jedna milá pani, aby mojej miestnosti vydymila svoju zmes bylín a vykropila esenciami šťastia a aby usporiadala ceremóniu vyhánania nešťastia, povedala som jej: „Ja na taký humbug neverím, ale len to urobte, človek nikdy nevie. Keď to neuškodí, môže to byť ešte k niečomu dobré!“

A tak tie miestnosti zahmlila svojimi zaklínadlami a pokropila svojimi vodičkami, aby do mojich miestností pomohla preniknúť šťastiu a pohode. To som pripustila, aby samotné toto **primitívne kúzelníctvo** a táto **povera** odporujúca mojej vedeckosti mali v mojom živote už **väčší význam a vplyv než Pán** a Jeho radostná zvesť.

Mala som v ordinačných miestnostiach skrytý v jednom kúte, kde to nikto nemohol vidieť a kde si to nemohli všimnúť ani pacienti, mäsitý list rastliny aloe vera (španielsky: Penca de sáliba“), o ktorej mi rozprávali, že ňou sú vyhánané zlé energie z miestnosti.

Posúďte teraz sami, na akých s cestách a bludných cestách som sa nachádzala! Dozvedáte sa všetko, aká **prázdnota** naplňala môj život **namiesto pravej náuky**. Je mi to hanba a dnes sa za to hanbím. Ale to bohužiaľ bol skutočne môj vtedajší život.

A tak pokračovali, aby analyzovali môj život na základe Desatora Božích Prikázaní. Pritom tiež úplne presne poukazovali na to, ako som sa správala voči svojmu blížnemu. Ako často som volala k Pánovi, že Ho milujem a mám rada, než som sa od Neho, svojho Pána Boha, odvrátila. Než som začala blúdiť po mylných cestách ateizmu a nasledovať falošné náuky, často som Pánovi hovorila: „Môj Pane a môj Bože, milujem Ťa!“

Ja a moji blížni

Ale týmto jazykom, ktorým som Pána tak chválila a vebila, týmto istým jazykom a týmito ústami som celému ľudstvu hádzala polená pod nohy a nazývala ho prepadnutým. **Všetko a každého** som len **kritizovala**. Nič mi nebolo vhod. **Na celý svet som ukazovala prstom** a prikladala mu vinu, **výlučne na seba som neukazovala**, ja som bola zo svojich obviňovaní vyňatá! Ved' **ja som bola tá „svätá Glória“**, tá „dobrá“, tá „milá“ a tá „krásna“.

A ako som sa pritom ešte vychvaľovala, keď som hovorila, že milujem Boha; a pritom som bola **závistlivá, neznesiteľná** a nevďačná!

V žiadnej chvíli som **neprejavovala uznanie a vd'ačnosť svojim rodičom a svojej rodine** za všetku námahu, obeť a lásku, ktorú všetci vynaložili preto, aby mi umožnili dobré odborné vzdelanie, aby ma videli spoločensky stúpať, aby ma podporovali.

Ale k tomu pripadá ešte to, že ako náhle som dokončila svoje vzdelanie, akonáhle som sa vyšplhala na svojom kariérnom rebríčku, tu už moji **rodičia a moja rodina neboli pre mňa dôležití**. Dokonca sa tí, ktorí ma všetkými možnými prostriedkami podporovali, stali vedľajšou vecou, ktorá nestojí za zmienku. Áno, došlo to dokonca tak ďaleko, že **som sa hanbila za svoju matku**. Hanbila som sa za ňu, pretože bola z tak jednoduchých pomerov a živorila za tak žalostných okolností.

Ja a moja rodina

A po tomto zhrnutí môjho egoistického životného štýlu mi pri tejto skúške z Desatora Božích prikázaní ešte ukázali, ako som **zlyhala i ako manželka** a ako som sa správala úplne mimo, ďaleko vzdialená od očakávaní, ktoré zveril Boh kresťanským partnerom v manželstve.

Čo som bola za **manželku**? Aká som bola? Celý deň som reptala už od chvíle, keď som vstala z postele. Môj milý muž ma priateľsky pozdravil slovami: „Dobré ráno!“ A čo som na to povedala ja: „Ako to má byť dobré ráno? Pozri sa z okna! Ved' už zase prší!“ Vedela som vždy niečo vytknúť a kritizovať, mala som **zlú náladu**. Nikto mi nevedel nič urobiť po chuti. Na všetkom som niečo nachádzala a hneď som sa nad tým začala **rozčuľovať**. Nielen voči svojmu mužovi, ale **i voči deťom** som sa správala tým neznesiteľným a tiež **neospravedlivelným spôsobom**.

V tejto skúške na druhom brehu mi tiež ukázali, že som nikdy ani raz nemala úprimný cit lásky alebo pravého súcitu voči ľuďom okolo, voči svojim bratom a sestram mimo rodiny. A Pán mi povedal: „Ty si na nich nikdy nemyslela!“ A uvidela som nepočítané množstvo nemocných a osamelých a začala som nariekať:

„Ó Pane, akí sú úbohí, akí sú opustení, títo chorí ľudia. Nikto sa o nich nestará! Dopraj mi, prosím, tú milosť, aby som k nim šla a navštívila ich, aby som ich potešila a zahrnula ich samotu tým, že by som u nich zostala. Tiež mnoho týchto detí, ktoré už nemajú matku, tie často tak malé sirôtky, ó Pane, aké utrpenie musia znášať už v celkom malom veku!“

A čím viac som sa pozerala a čím ďalej postupovala táto skúška, tým zreteľnejšie som pred sebou videla svoje **skamenené srdce**. Bolo pre mňa ako obluda, ktorú som teraz naraz musela rozpoznať vo svojom predošlom spôsobe bytia. A všetko bolo tak jasné a tak

jednoznačné, že **som sa žiadnym spôsobom** – ako som inak vždy bola zvyknutá – z tej aféry **nemohla vyvliecť**. Jedným slovom stručne a jasne povedané, zhrnuté: V tejto skúške na základe Desatora Božích prikázaní som totálne prepadla. Na základe svojho uplynulého života som nemala šancu obstáť.

Bolo to nepochopiteľne strašné! Vo svojom uplynulom živote som žila v obrovskom chaose. Neexistoval už žiadny systém, aký bol daný v stvorení. Čo mi prospelo, že som nikoho nezavraždila a žiadneho človeka nezabila? Poviem vám ešte jeden príklad:

Veľmi často som mnoho potrebným ľuďom darovala zbožie, potraviny, oblečenie a veľa ďalšieho. Ale nikdy som im to **nedávala z nezištnej lásky, ale väčšinou aby som nadobudla na význame**, aby som ukázala, aká som dobrá, aby som na nich zapôsobila predstieraným dojmom a aby som v našej pokrytecky uhladenej spoločnosti vybudovala o sebe pekný obrázok. Pretože som totiž bola veľmi bohatá, chcela som tak ľuďom ukázať, aká som dobrotivá a veľkodušná. Mali na moju veľkorysosť pozerieť s otvorenými ústami, a tiež mi preto závidieť a obdivovať ma. A takisto pretože som bola bohatá, **chcela som svojimi darmi a veľkorysosťou manipulovať biedou a chudobou ľudí** a tiež sa ešte urobiť potrebnou. A tak som napríklad hovorievala: „Pozri, tu ti dávam to a ono (podľa toho, čo mi práve prišlo pod ruku alebo čo mi zostalo), ale prosím ťa, buď tak láskavý a choď miesto mňa na rodičovské združenie do školy mojich detí a zastúp ma tam, lebo bohužiaľ nemám čas, aby som chodila na toto školské zhromaždenie, kde sa vždy kontroluje osobná účasť.“ A týmto spôsobom som síce v celom okolí rozdala mnoho vecí, ale **každý dar bol z mojej strany spojený s nejakými podmienkami alebo požiadavkami**. A tak som ľudí mala na svojom vodítku. Manipulovala som nimi a oni na mne boli závislí. A okrem toho sa mi mimoriadne páčilo, keď som pozorovala, že za mnou behá huf ľudí a za mojím chrbtom ďalej **rozprávajú, ako som vraj tak veľkodušná, dobrotivá a svätá**. Budovala som si tak v spoločnosti o sebe pôsobivý obraz. **Nikto nevedel, že je to klamný obraz**, ktorý nezodpovedá skutočnosti. A teraz to bolo zjavné.

Pri tejto mojej skúške vyšlo všetko najavo. Povedali mi: „**Jediným Bohom, ktorého si uctievala, boli peniaze. Týmto božstvom peňazí si sa sama zatratila!!** Kvôli tomuto svojmu Bohu peňazí a zlata si sa rútila rovno do priepasti. A tak si sa sama stále viac vzdalovala od Pána Boha.“

To súhlasilo, po nejakú dobu sme mali veľmi veľa peňazí, ale potom sme zbankrotovali. Dlhý nám prerástli cez hlavu, mali sme neskutočne veľa dlhov. A peniaze nám úplne došli, už sme nemali nič...

A keď mi práve toto všetko z peňazí vytýkali, kričala som: „Ale o akých peniazoch Vy tu hovoríte; zanechala som predsa tam na zemi celú hŕbu problémov a dlhov...“ a viac už som povedať nemohla...

Nevezmeš meno Božie nadarmo!

Keď mi tak činili výčitky v druhom prikázaní, jasne som videla, ako som sa ešte ako dieťa poľutovaniahodným spôsobom učila, že **lži** sú výborným prostriedkom, aby som unikla trestom svojej matky, ktoré niekedy mohli vyzeráť i veľmi prísne a tvrdé. A tak som začala ísť svojou cestou **v spoločnosti otca všetkých lží, satana**. Stal sa tak mojím spoločníkom na ceste. Stala som sa veľkou klamárkou. A v tomto „umení lží“ som sa zdokonaľovala. Stávala som sa stále lepšou. A v tej miere, **ako sa moje hriechy stávali stále väčšími** a nechutnejšími, **vstupňovali sa i moje lži** a stávali sa stále väčšími a nehanebnejšími.

Chcela som patrne dokázať sama sebe, k akému majstrovstvu to v tejto disciplíne lži môžem dotiahnuť. Lži sa stávali stále mocnejšími a prerástli mi cez hlavu – rovnakým spôsobom ako dlhy.

Vrchol hriechu lži som dosiahla, keď šlo i o to sväté, o to Najsvätejšie a o samotného Pána. Pozorovala som, že moja mamička mala veľkú bázeň pred Pánom Bohom. A pre ňu

bolo meno Pána niečím úctyhodným a veľmi svätým. Nechala som si to prejsť hlavou a pomyslela som si, že to je pre mňa skutočne tá najlepšia zbraň. Tak ju mám (svoju matku) takmer v hrsti. A začala som pri každej maličkosti, a aby som podporila každú z mojich lží, prisahať pri Bohu.

Brala som meno Božie ľahkomyselne a bezdôvodne do úst. Svojej matke som napríklad hovorievala: „**Mami, pri našom milom Kristovi ti prisahám...**“; alebo: „**Mami, pri mene Boha Otca ti prisahám, uist'ujem ťa,**“ atď., atď... a tak som pritom vierohodne vymyslenými klamstvami unikala asi zaslúženým trestom svojej matky.

Dokážete si predstaviť, že pre svoje klamstvá, pre svoje darebáctva, pre túto hromadu výkalov, v ktorých som sa často cítila ohromne dobre, som **zneužívala najsvätejšie Meno** Božie a tým som i Jeho zaťahovala do výkalov, pretože som sama rovnako až po krk visela v tomto močiari hriechov a v tomto ľudskom hnoji.

A teraz sa pozrite, moje milé sestry a bratia, vďaka svojmu osudu a tejto skúsenosti smrti, o ktorej tu teraz podávam správu, som sa tiež naučila a na vlastnej koži zakúsila, že **slová a vety**, ktoré opúšťajú naše ústa a ktoré z nás vychádzajú často tak ľahkomyselne a neuvážene, nie sú odviaté vetrom, a tak povediac **sa nerozplynú**. Nie, zostávajú často skutočnosťou, ktorá nás omnoho neskôr dostihne a naraz sa nám zase **vráti ako bumerang**, snáď dokonca ešte lepšie vyjadrené, **dopadne späť na nás**. Možno vám teraz prebehne mráz po chrbte, keď vám poviem nasledujúce. Naraz, ale veľmi často, keď bola moja matka skutočne tvrdohlavá a nechcela mi veriť, povedala som:

„Mami, nech ma trafi blesk, ak klamem. Hovorím ti len čistú pravdu!“

A tieto moje časté výroky padli do zabudnutia a nikto už na mne nemyslel. Ale teraz sa pozrite, stojím pred vami len z čistého Milosrdenstva Božieho, **lebo ma skutočne zasiahol blesk**, prakticky mnou prešiel, rozpolil ma na dve časti a úplne spálil.

Tak mi teda na onom svete ukázali, ako ja, ktorá som sa veľkolepo vydávala za katolíčku, nikdy som nedodržala slovo, vždy som bola len vierolomná a vždy som najsvätejšie Meno nášho Pána a Boha len zneužívala a stavala pred svoje nečestnosti.

Zapôsobilo na mňa, ako Pán znášal všetky tieto ohavné a odporné prípady a ako **súčasne všetci tvory pred Ním na znamenie dojemného klaňania a úcty padajú na tvár**. Videla som najblahoslavenejšiu **Pannu Máriu**, Matku Božiu, pri nohách Pána vo veľkej úcte a adorácii. Modlila sa za mňa a **úpenlivo Ho prosila**. A ja, veľká a hanebná hriešnica, som si zo svojho bahna s Pánom tykala! Ja, ktorá som bola údajne tak dobrá a mala som tak dobrú povest', ktorú som si samozrejme kúpila svojimi manipuláciami. A tak som sa videla, ako často som sa **búrila proti Pánovi**, ako som bola na Neho nahnevaná, ako som na Neho nadávala a aj **Ho preklínala**. Bolo to pre mňa nielen **zahanbujúce**, nanajvýš **neznesiteľné a bolestné**, keď som si bola vedomá tejto minulosti a mala na ňu jasný pohľad.

Spomeň si, aby si deň sviatočný svätzil!

Keď pri mojej skúške z Desatora došlo na prikázanie svätenia dňa Pána a sviatočných dní, bola to hrozná chvíľa. Prepadla ma neznesiteľná bolesť. Ten hlas mi hovoril úplne jasne, že som bola **denne štyri i päť hodín zamestnaná svojím telom**, svojím zovňajškom, svojou krásou, pritom som denne nevenovala ani 10 minút tomu, aby som Pánovi dosvedčila svoju hlbokú náklonnosť a vďačnosť alebo aby som k Nemu hovorila v modlitbe. Áno, často tomu bolo dokonca tak, že keď som Mu sľúbila ruženec, odbrblala som ho väčšinou v zhone a strese. Pritom sa tiež stalo, že som povedala: „Ved' to zase dopadne dobre. Môžem sa iste dobre **odmodliť ruženec v reklamných pauzách svojich obľúbených televíznych seriálov.**“

A tak mi na onom svete ukázali, ako som bola voči svojmu Pánu Bohu stále nevďačná, nikdy mi neprišlo na myseľ, aby som Mu, svojmu Stvoriteľovi a Vykupiteľovi, poďakovala.

A tiež mi jasne postavili pred oči, čo všetko som splodila za výhovorky, keď šlo o to, keď som nechcela ísť na svätú omšu z obyčajnej lenivosti.

„Ale mami, ak je Boh všade a všadeprítomný, prečo by som tam potom mala bezpodmienečne chodiť a vyhl'adávať ho v kostole?“

Jasné, pre mňa bolo veľmi jednoduché a pohodlné prenášať takéto výroky a tak hovoriť. A ten hlas znovu opakoval, že som Pána **Boha nechala na seba čakať každý deň 24 hodín** a celý čas som si na Neho nespomenula. Nemodlila som sa k Nemu a ani v nedeľu som k Nemu nešla, aby som Mu poďakovala, aby som Mu prejavila svoju vďačnosť a ukázať Mu svoju lásku aspoň v deň Pána. To na mňa bolo veľa. Bola som príliš **pyšná** a nafúkaná.

Ale najhoršie na tomto mojom prípade bolo, že táto návšteva kostola bola pre moju dušu ako reštaurácia. Bez chodenia do kostola moja **duša** chradla, lepšie povedané **hladovala**, pretože rovnako nedostávala žiadnu potravu. Ale venovala som sa len svojmu telu; aby som sa starala o toto telo a hýčkala ho, na to som mala všetok čas na svete. Stala som sa **otrokyňou svojho tela**. A pritom som takmer úplne prehliadala jeden malý, ale podstatný detail.

Mala som tiež dušu, o ktorú som sa vôbec nestarala. Bola „úplnou sirotou“. Nikdy som ju neživila Slovom Božím. Lebo i na to som mala vo svojom repertoári láskavejšiu ponuku, keď som vytrubovala, že ten, kto pravidelne číta Bibliu, sa skôr alebo neskôr zblázni.

A sviatosti som vôbec nemala v láske. Ako som len mohla vyznávať svoje hriechy jednému z tých „starých zkosnatelých úbožiacov“, ktorí sami boli horší a hriechnejší než ja sama! Lebo pre mňa a moje prečiny bolo **veľmi vítané, aby som ku spovedi nechodila**. Ten veľký klamár a rozvracač (veď to je doslovný význam slova „diabolos“), totiž satan, ma držal ďaleko od spovedi a sviatostí. A tak to ma satan priviedol i do stavu, aby zabránil uzdraveniu i očisteniu mojej duše. Je tomu totiž tak, že démon zakaždým, keď som sa dopustila hriechu, vytlačil na biely šat mojej duše svoju pečiatku, čierne znamenie svojej riše temnoty.

Moje hriechy teda neboli bez následkov. Neboli bezplatné a neboli zadarmo, ale mali ťažké dôsledky pre zdravie mojej duše. Nikdy – okrem prvého svätého prijímania – som nevykonala dobrú svätú spoveď. A od tej doby som už nikdy k spovedi nešla. A nezriedka som sa stretla s **kňazom prispôsobeným dobe**, ktorý mi dokonca dával za pravdu v mojom postoji k individuálnej spovedi – a túto sviatosť označoval ako už nezodpovedajúcu našej modernej dobe a že už nie je pre moderného človeka žiadúcou. A tak tiež dochádzalo k tomu, že zakaždým, keď som **šla k svätému prijímaniu**, prijímala som Pána Ježiša Krista v Najsvätejšej Sviatosti oltárnej **nehodne**.

A moje rúhanie šlo dokonca tak ďaleko, že som pyšne a vševéduco všade hlásala:

„Čo to má byť, tá Najsvätejšia? Veď jak to má byť možné, aby sám všemohúci živý Boh bol prítomný v kúštičku chleba, v hostii? Títo kňazi by mali radšej k hostii pridať trochu karamelovej polevy, aby aspoň chutila dobre a nie tak mdlo.“

Tak ďaleko sa môj život vymkol kontrole a natoľko som opustila systém stvorenia, že som bola schopná vytrubovať takéto **rúhanie**. A tak som dosiahla najhlbší bod, **odbúranie a ničenie svojho vzťahu k Bohu, k svojmu Stvoriteľovi**.

Nikdy som nedopriala svojej duši niečo skutočne hodnotného, nejakú stravu. A aby som tomu všetkému ešte nasadila korunu, nečinila som nič iného, než že som **kritizovala a očierňovala kňaza**. Mali by ste zažiť, ako mi práve tento bod ťažko dopadol na hlavu pri mojej skúške na onom svete. Tento hriech mi Pán veľmi ťažko pripočítal. V mojej rodine bolo vždy už zvykom obtierať si ústa o kňaza.

Pokiaľ si spomínam, vtedy od tej doby, keď som bola ešte veľmi malá, u nás doma sa **o kňazoch hovorilo zle**. Počínajúc mojim otcom všetci hovorili, že oni boli tipy záletníkov, otočili sa za každou sukňou a že všetci dohromady boli viac pozhnaní peniazmi a bohatstvom než my prostí ľudia. A všetky tieto nezmysly sme my deti opakovali od malička. A k tomu mi teraz Pán povedal smutným, ale príslym hlasom: „A čo si si myslela, že si, aby

si tak jednala, ako by si bola Pánom Bohom, a posudzovala mojich pomazaných, a pritom ich ešte ohovárala a urážala?“ A pokračoval: „Oni sú ľudia z mäsa a krvi. A čo sa týka **svätosti nejakého kňaza**, tak tá je **živená predovšetkým tiež skrze spoločenstvo veriacich, skrze ľudí vo farnosti**. Spoločenstvo nesie Bohu zasvätenou svojimi modlitbami, uznaním a úctou, ktorú mu preukazujú, podporou, ktorú mu ľudia dávajú. **A ak nejaký kňaz prepadne hriechu, tak by ste sa ho nemali vypytovať na dôvody a obviňovať ho, ale skôr hľadať vinu v spoločenstve, ktoré mu odopieralo úctu, uznanie, podporu a modlitbu, alebo ju neposkytovalo v dostatočnej miere.**“

A Pán mi potom ukázal, ako sa zakaždým, keď som kritizovala a špinila kňaza, na mňa vrhli démoni a ako sa ku mne pritlačili diabli. A nad tým som videla, aké veľké zlo som spôsobila, keď som prehlásila a označila jedného Bohu zasväteného za homosexuála a táto novina preletela ako blesk celým spoločenstvom veriacich. Nedokážete si vôbec predstaviť, akú veľkú, nesmiernu škodu som tým spôsobila.

Cti otca svojho i matku svoju...

Teraz sme došli k štvrtému prikázaniu: **Cti otca svojho i matku svoju...**

A Pán mi i v tejto oblasti postavil pred oči, ako som počas svojho života bola **nevďačná** voči rodičom. Ako často a ako zle som na nich **nadávala a preklínala ich**. Predhadzovala som im, že mi nemohli poskytnúť všetko to, čo už dostali moje priateľky. A bolo mi jasné, aká som bola dcéra, ktorá nič nevedela oceniť a pre ktorú všetko, čo mi rodičia s veľkými obeťami a za veľkých námah poskytli, bolo bezcenné.

Áno, vo svojom hneve voči rodičom som zašla dokonca tak ďaleko, že som tvrdila, že táto pani vôbec nemôže byť mojou matkou, pretože mi pripadala tak primitívna, a **považovala som ju za príliš málo, než aby mohla byť mojou matkou**. Bolo pre mňa tak odporné, keď som videla tento úsudok o sebe samej. Totiž o jednej žene bez Boha a ako táto žena bez Boha ničila a negatívne ovplyvňovala všetko, čo len prišlo do jej blízkosti; ale najhroznejšie na tom všetkom bolo to, že som si pritom ešte namýšľala niečo zvláštneho, predovšetkým, že som taká dobrá a svätá.

Pán Boh mi tiež objasnil, prečo som si len **mohla namýšľať**, že sa pri tomto štvrtom prikázaní určite nemám čoho obávať. Bola som si len preto istá, že túto prekážku zvládnem ľavou rukou, pretože, áno, v posledných rokoch jej života som **financovala lekára a lieky**, ktoré moji rodičia potrebovali, keď boli chorí. Len kvôli tomuto úplne obyčajnému príbehu som si namýšľala, že som toto štvrté prikázanie naplnila viac než dost'. Práve to **zapadalo do mojej životnej filozofie**, podľa ktorej som práve **posudzovala a zaradovala všetky svoje skutky len podľa princípu peňazí a financií**. A práve tak tomu bolo i s mojimi rodičmi. Prostredníctvom svojich peňazí som nimi manipulovala a činila ich poddajnými voči svojim účelom a záujmom.

Moje bohatstvo im, mojej matke a otcovi z jednoduchých pomerov, mňa vyvýšilo ako nejaké božstvo, ktoré oni sami, zaslepení mojimi peniazmi, skutočne uctievali. A táto **situácia, vytvorená mamou**, mi tiež dovoľovala, aby som **po svojich rodičoch v drzej svojvôli šľapala**. Nedokážete si predstaviť, akú bolesť mi pôsobili a ako až do špiku kostí boleli tieto jasné poznatky o mojom vtedajšom živote, ktoré som mohla mať vďaka milosti Božej. Musela som pozerieť, ako môj otec, naplnený veľkým smútkom, plakal a vzlykal nado mnou a nad mojím správaním sa; lebo cez všetky svoje slabosti **bol dobrým otcom**.

Učil ma, aby som bola pracovitá a snaživá a viedla počestný život. Lebo len ten, kto koná dobrú prácu a osvedčí sa vo svojom povolání, bude činiť pokroky a niekam to dotiahne. Ale bohužiaľ mu pri všetkých jeho námahách, aby ma dobre vychoval, **unikol jeden malý detail**, ktorý je ale niečím podstatným, totiž **že som mala tiež dušu, ktorá bola pred vyhladovaním**, a že on ako vzor pre svoju dcéru mal poslanie, aby mi priblížil svojim životom i radostnú zvesť a vieru. A v tomto ohľade úplne zlyhal a vôbec nevidel, ako sa celý

môj život na základe chyby tohto malého detailu potápal a ako som stále hlbšie zostávala v tomto bahne.

Bolelo ma, keď som videla, aký bol môj **otec záletník**. Cítil sa šťastne a veľmi blaho, keď mohol mojej matke a všetkým ľuďom rozprávať a chváliť sa tým, aký bol „mačo“ (juhoamerický výraz pre kozľa, záletníka a domáceho tyrana a podobne), pretože mal súčasne mnoho žien (jeho rečou: mnoho báb) a bol schopný si ich všetky udržať a uspokojiť. Okrem toho môj otec nadmieru **pil a fajčil**. Na všetky tieto neresti a zlozvyky bol môj otec teraz ešte **pyšný** a veľa si na tom zakladal; lebo bol mylného názoru, že to neboli žiadne neresti, ale úplne naopak čnosti, ktoré ho robili niečím zvláštnym.

A tak som už v mladých rokoch vnímala, ako moja **matka často sedávala doma uplakaná**, keď sa môj otec zase raz začal chváliť svojimi ďalšími ženami a dobrodružstvami, ktoré s nimi mal. A čím častejšie som to zažívala, tým viac **rástol hnev a odpor, ktorý ma prepadal**. A teraz vidím priebeh svojho vtedajšieho života a naraz chápem, ako ma tieto neovládané pocity a odpor pomaly **ženú do „duchovnej smrti“**, privádzajú moju dušu k záhube. Prepadol ma mohutný **hnev**, keď som sa musela pozerieť, ako môj otec ponižoval moju matku pred očami celého sveta. A začínam sa proti tomu brániť, repcem proti tomu a dohováram svojej matke a pokúšam sa ju ovplyvniť. Hovorím k nej napríklad takto:

„Nikdy nebudem ako ty, nikdy si od žiadneho muža nenechám také veci robiť. Ženy, ktoré sa bezvládne podrobujú svojvôli „mačov“, ktoré už nemajú žiadnu dôstojnosť a hrdosť, sú skôr len zlomenými osobnosťami. Práve ženy, ktoré dovoľia domýšľavým mužom, aby po nich šliapali a jednali s nimi ako s najposlednejším výkalom.“

A keď som bola už trochu staršia, povedala som svojmu otcovi:

„Nikdy, ver mi a zapíš si to za uši, oci, nikdy nedopustím, aby so mnou nejaký muž jednal a pokoroval ma tak, ako to stále znovu robíš ty s mojou mamou. Keď to dôjde tak ďaleko, že mi bude muž neverný a bude ma podvádzať, pomstím sa mu a zašliapnem ho do kanála. So mnou nie, môj milý otec!“

Na to ma môj otec zmlátil ako žito a kričal na mňa: „Čo si to len dovoľuješ? Ako sa to opovažuješ? Čo si myslíš, že si, aby si so mnou takto hovorila?“ Vôbec si nedokážete predstaviť, aký zlý bol môj otec. A ja som nevedela byť ticho a odpovedala som: „I keď ma zmlátiš, a dokonca zabiješ, prisahám ti, že niečo takéto si nenechám robiť. V prípade, že to niekedy dôjde až tak ďaleko, že sa vydám a potom sa dozviem, že môj manžel mi je neverný, tak sa na ňom strašným spôsobom pomstím, aby ste vy muži už konečne pochopili, čo zakúša žena, keď s ňou muž jedná ako s najposlednejším výkalom, ponižuje ju a šliape po nej ako po špinavej handre.“

A týmto spôsobom **som sa celú dobu umárala všetkým týmto odporom, týmto hnevom** a zasypávala som tým svoje myšlienky a mozog. **Ja sama som otravovala svojho ducha a svoj charakter**. Keď som potom bola už samostatná a dospelá – a prirodzene som už mala tiež dostatok peňazí – začala som svoju matku stále znovu ovplyvňovať tým, že som jej hovorila: „Vieš čo, mami? Rozved' sa s otcom, rozved' sa s ním!“ A tak som sa správala, akokoľvek som si svojho otca ctila a tiež mala rada. Cez to všetko som vždy nanovo svojej matke dohovárala a hovorila som jej:

„To predsa nemôže byť, aby si len tak znášala takéhoto chlapa, ako je môj otec! Buď si vedomá dôstojnosti svojej ženy! Vydobi si späť svoju česť ženy a ukáž mu, že si niečím cenným, zvláštnym a nie kusom zablatenej handry, o ktorý sa môže obtrieť!“

Tieto a podobné frázy som pred svojou matkou stále znovu opakovala. Dokážete si to predstaviť? Vynaložila som všetko na to, **aby som svojich rodičov od seba rozdelila, aby som ich pohla k rozvodu** ich manželstva. Ale väčšinou mi moja matka povedala:

„**Nie, moja milá dcérka, nenechám sa rozvieť**. Nemysli si, že toto správanie tvojho otca pre mňa nie je veľmi ponižujúce a bolestné. Trpím tým veľmi – ako si iste vieš predstaviť. Ale prinášam túto obeť a vydržím, pretože ste tu vy – mojich sedem detí. Vás je

sedem detí a ja som len sama. Tak je lepšie, aby tým mal trpieť radšej jeden a nie sedem ľudí, ktorý by potom museli znášať túto bolesť. A koniec koncov tvoj otec je predsa i dobrým otcom a ja neprenesiem cez srdce, aby som utiekla a nechala vás vyrastať bez otca. Ešte sa tak pýtam: Keď sa s otcom rozídem, kto sa bude modliť za to, aby sa obrátil a bola tak zachránená jeho duša? **Bolesť a ponížovanie**, ktoré mi spôsobuje tvoj otec, **spájam s nevýslovnými bolesťami nášho Pána Ježiša Krista na kríži. Každý deň hovorím nášmu Pánu Bohu: „To, čo tu musím trpieť a znášať, nie je vôbec ničím v porovnaní s bolesťami, ktoré si za nás vytrpel na kríži. Aby moje útrapy získali hodnotu, prosím, dovoľ, aby som ich spojila a zjednotila s Tvojím trpením, aby tak i moje malé útrapy získali silu, aby som od Teba obdržala milosť, aby sa môj muž a moje deti obrátili, a tak boli zachránené pred večným zatratením.“**

Mne to všetko bolo nepochopiteľné a vtedy som nad takými „hlúpostami“ len potriasla hlavou. To boli myšlienky, ktoré mi boli úplne cudzie a diametrálne protichodné môjmu spôsobu života a myslenia, a preto som ani nemala pochopenie pre tieto matkine výpovede. A aby ste vedeli: nielenže som sa to nesnažila pochopiť, ale **tieto matkine výpovede ma ešte viac dráždili** a popudzovali môj hnev.

Viedlo to k tomu, že sa zmenil celý môj život, lebo som skutočne **začala rebelovať**. Táto rebélia sa prejavovala predovšetkým v tom, že som sa zasadzovala o **ženské práva a emancipáciu** – a to nielen ako normálny prívrženec – nie, v boji za práva žien som bola v prvej línii. Začala som **obhajovať potrat**, právo ženy, aby sama rozhodovala o svojom bruchu; nezávislosť a **právo žiť ako „single“** (sám), alebo **vo voľnom partnerstve** – organizovať život s takzvanými „partnermi pre určitý úsek života“; začala som **propagovať rozvod** ako vítané riešenie manželských problémov. Zvlášť som tiež **obhajovala „zákon odplaty“** (Ley de Talion = právnická zásada „odplatiť rovnaké rovnakým“ – „oko za oko, zub za zub“). To znamená: Dávala som ženám vždy dobrú radu, aby odplácali rovnaké rovnakým a rovnako sa každému mužovi, ktorý je neverný, pomstili tiež neverou – pokiaľ možno s jeho najlepším priateľom. Aj keď som osobne svojmu mužovi nikdy v živote nebola telesne neverná, tak som svojimi **radami mnohým ľuďom spôsobila veľmi veľké škody. Žiaľ Bohu!**

Nezabiješ – umelý potrat

Keď sme v mojej „knihe života“ došli k piatemu Božiemu prikázaniu – **Nezabiješ, pomyslela som si**: Konečne si nemusím nič vyčítať, lebo **som nikoho nezabila** a žiadneho človeka som nepripravila o život. A k môjmu veľkému zdeseniu **ma Pán Boh poučil** o niečom úplne inom. Ukázal mi úplne zreteľne, že som bola príšerne hroznou vrahyňou. A vraždy, do ktorých som bola zapletená, patrili okrem iného do triedy zločinov zabíjania, ktoré v Pánových očiach platia za najohavnejšie svojho druhu, totiž **umelé potraty nenarodených detí**.

Dávajte teraz dobrý pozor! Moc a vplyv, ktoré som získala pomocou peňazí, ma zviadli a priviedli k tomu, že som **financovala** nie jeden, ale niekoľko umelých potratov. Veď moje peniaze tieto potraty umožnili. Lebo som, áno, stále hovorievala: „Žena má právo si zvoliť, kedy chce zostať tehotná a kedy nie. Jej brucho patrí len jej samotnej!“

A teraz sa pozrite! V mojej „knihe života“ stálo čierne na bielom – a bola to pre mňa veľká bolesť, keď som tu videla a konečne tiež pochopila – do akých odporných zločinov som sa sama zaplietla vďaka peniazom. Bolo to ale nezmazateľne zapísané v mojej „knihe života“. **&Naviac som prinútila k potratu jedno dievča**, ktoré malo sotva 14 rokov. Bola som jej majsterkou. Ak má niekto v sebe jed, tak potom v jeho okolí nezostane nič zdravého. Každý, kto sa priblíži k takémuto človeku, je negatívne ovplyvňovaný, prichádza do styku s týmto jedom a i sám sa potom stáva zamoreným a jedovatým. **Ďalšie** ešte celkom mladé dievčiny, tri z mojich neterí a snúbenica jedného z mojich synovcov, šli na potrat. Bez všetkého im

dovolili prísť za mnou, lebo som bola tá s veľkými peniazmi, ktorá mohla všetko riadiť – a bola tak „dobrotivá“. Bola som tá dobrá teta, ktorá vždy všetkých pozývala; ktorá im rozprávala o novinkách zo sveta módy a ktorá im **najnovšiu módu** tiež predvádzala **ako sa spraviť atraktívnejšou**, ako vstúpiť do sveta „lesku“ a ako druhým ukazovať svoje mladé telo čo najviac **sexy a dráždivo**.

A predstavte si! Moja sestra mi v plnej dôvere poslala a prenechala svoje deti. A ako som ich kazila a **spravila prostitútkami!** Áno, priviedla som tieto mladé dievčatá, napoly ešte deti, k prostitúcii. A to bol ďalší do neba volajúci zločin a strašný hriech, ktorý v poradníku tých najohavnejších zločinov pred Pánom zaujíma hneď ďalšie miesto za umelým potratom. Alebo som tieto mladé dievčatá učila nasledujúce:

„Moje milé dievčatá, nebuďte hlúpe! I keď vám vaše matky toľko rozprávajú o **hodnote panenstva, cudnosti a čistoty**, tak potom je potrebné poukázať na to, že **vaši rodičia ešte žijú v minulosti**, ich svet už nie je svetom dneška, sú v zajatí včerajška, zmeškali svadobný a moderný život. Musíte mať pre to pochopenie. Ale vy sami by ste sa mali **pripojiť k modernému životu**, ktorý požíva slobodu vybojovanú nami ženami, **a plne sa realizovať ako ženy** – teda počúvajte ich, majte pre ne porozumenie, pretože oni inak nemôžu; ale nekazte si preto svoj vlastný mladý život. Vaše **matky** s vami hovoria o Biblii, ktorá už existuje 2000 rokov. Oni už rovnako **nie sú „up-to-date“** (moderné).

A **farári** tiež odmietli to moderné a nechcú ísť s dobou. Kážu len o tom, čo im predloží pápež, ale **pápež tiež nie je práve časový**, tento pápež vyšiel z módy. A každý moderný **človek, ktorý ho ešte počúva, je hlúpy** a môže si za to sám, keď si za svojho života nevie poriadne užívať.“

Vidíte teraz ten jed, ktorý som sypala do týchto mladých, nevinných dievčenských sŕdc. Je to nepredstaviteľne **zradné!**

A tiež som tieto mladé dievčatá učila, ako si môžu najlepšie užívať svoje telo a potešenia pri sexe. Pritom som ich výslovne upozorňovala na to, ako je dôležité, aby sa chránili. Naučila som ich všetkým mne známym metódam. Pod názvom „Dokonalá, samostatná žena“ som ich čo najpresnejšie informovala o všetkých **rizikách a ochrane pre nimi pri pohlavnom styku**. A jedného dňa ku mne do ordinácie prišlo jedno z týchto dievčat, totiž snúbenica môjho synovca – mala sotva 14 rokov – (a to, čo vám tu rozprávam som osobne videla zanesené v „knihe môjho života“) – prišla teda ku mne do ordinácie a rozprávala mi s plačom: „Glória, som ešte taká mladá, som prakticky **sama ešte dieťa, a predsa som už tehotná**.“ Ja som na to odpovedala: „Ty si ale hus! Či som vás neučila, ako sa má človek chrániť?!!!“ Na to povedala ešte stále s plačom: „Áno, iste, ale ono to správne nefungovalo.“ A pohľadom do svojej „knihy života“ som videla, že **mi Pán toto mladé stvorenie vlastne poslal, aby som ju chránila** pred hlúposťou. Chcel, aby som ju chránila pred pádom do tejto priepasti, **aby som ju odvrátila od potratu** jej dieťaťa.

Lebo **umelý potrat** nám okolo krku navlieka tiež ťažkú reťaz, ktorá nás tlačí k zemi a ktorú potom len sotva dokážeme za sebou vláčiť. Vyvoláva bolesť, ktorá už nikdy v našom živote neprestane. **Je to tá nezmyselná istota, že človek spáchal vraždu, teda že je vrahom.**

A najhoršie na tom je, že človek nezavraždil len tak niekoho, ale **svoje vlastné telo a krv, svoje vlastné dieťa**. A v prípade tohto dievčaťa bolo najhoršie, že namiesto toho, aby som ju od toho odvrátila a rozprávala o našom Pánu Bohu, natlačila som jej do ruky hrst peňazí, aby si tento potrat mohla dovoliť. A aby som uspokojila svoje svedomie – vôbec neviem, či sa to ešte dá nazvať svedomím, čo som vtedy mala – dala som jej toľko peňazí, aby mohla ísť do najrenomovanejšej potratovej kliniky, aby potom neboli skutočne žiadne komplikácie. A tak ako pri tejto príležitosti som **financovala ešte niekoľko potratov**.

Je to také strašné, keď na to dnes pomyslím. Zakaždým, keď je takto prelievaná **krv dieťaťa**, je to ako **veľká zápalná obeť pre satana**, je to slávnostná hostina pre diabla. Umýva si ruky a tancuje radosťou. A nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi to spôsobuje bolesť ako

pri Jeho smrti na kríži a za týchto bolestí preukrutne žiali a zakaždým tým veľmi trpí, **keď je umučené nenarodené, nevinné dieťa.**

V „knihe života“ som totiž tiež mohla vidieť, **ako vzniká život.** Videla som, **ako sa naša duša** tvorí v okamžiku, keď sa stretne spermia s vaječnou bunkou. V tom okamihu preskočí prekrásna **iskra**, ktorá vyžaruje svetlo, ktoré **má svoj pôvod v slnečnom svetle Boha Otca.** A brucho nastávajúcej matky sa ožiari lúčmi tejto novej duše v momente, keď bola oplodnená vaječná bunka. A keď potom dôjde k **potratu, tak táto duša kričí a stoná čírou bolesťou**, i keď sa ešte neutvorili žiadne oči ani údy. A celé spoločenstvo svätých, celý onen svet vníma tieto výkriky a toto stonanie, keď je vraždená nová, za pomoci Božej stvorená duša. **Celá nebeská klenba so sebou pri tomto výkriku** trhne a je ho počuť od jedného konca k druhému, hlasito a zreteľne ako ozvenu v horách. V **pekle** sú tiež počuť hlasité výkriky, ale tam sú to **výkriky jasotu**, ktoré vydávajú všetci démoni k slávnosti dňa a predvádzajú pri tom **tanec radosti.**

A bezprostredne potom **sa v pekle otvára niekoľko pečatí** a vychádzajú ohavní **strašidelní duchovia, ktorí sú vypustení na zem**, aby znova pokúšali celé ľudstvo a zvädzali na scestie. A dôsledkom toho je, že **ľudia sú stále viac zotročovaní satanom**, stále viac **prepadajú žiadostivosti a pôžitku**, vyskytujú sa stále nové **závislosti na vášňach** a dejú sa všetky tie hrozné a strašidelné **zločiny** a ošklivosti, ktoré denne počujeme a vidíme v správach a o ktorých si zakaždým myslíme, že už nemôžu byť horšie, a na ďalší deň narazíme prostredníctvom nových zločinov na to, že vstupňovanie bolo predsalen možné.

Máme vôbec predstavu, koľko detí je denne zabitých na celom svete? Nie je už možné, aby sme si predstavili rozsah tohto obrovského zločinu. **Brodíme sa v krvi týchto neviniatok a vôbec to už nepozorujeme.** Je to pre nás normálne a patrí to už k všednému životu. Keď sa niekto postaví proti potratu, je označovaný za fanatika a konzervatívca, za staromódneho alebo pomäteného. A to je jeden z najväčších triumfov pre pekelného kniežaťa satana. **Ako bude postarané o náš svet, ak cenou za nevinnú krv každého jedného nenarodeného dieťaťa je to, že je na zem vypúšťaný nový démon?** Skoro sa náš svet zatemní čisto kvôli démonom, ktorí boli vypustení.

A potom som videla, ako som bola ponorená a **umývaná touto krvou nevinných detí.** A úplne v protiklade k umývaniu v našom svete sa stávala **moja biela duša** týmto krvavým kúpeľom stále temnejšou a nevzhládnejšou, **až bola úplne čierna.** A po týchto udalostiach s potratmi som už vôbec **nemala cit pre hriech.** Pre mňa už **hriech neexistoval.** Všetko bolo dovolené a moje správanie mi pritom ešte pripadalo ako dobré. Ved' som pomáhala ľuďom. **Nebola som si vedomá ani len toho, že týmto ľuďom pomáham k istej ceste do pekla.**

A objavila sa ešte druhá vec, ktorá by mi nikdy nenapadla alebo neprišla na um, keď som ja sama stála na diablovej výplatnej listine. **Boli mi ukázané všetky detičky, ktoré som usmrtila ja sama,** ktoré som ja sama umelo potratila. A presne tak – ako vy teraz – som v prvom okamihu vedela ako, kedy a kde! Bolo mi to však hneď ukázané a mala som to tak i jasne pred očami. Ved' som vám už na začiatku hovorila, že ja sama som si zvolila ako **ochrannú metódu plánovaného rodičovstva vnútro maternicové teliesko** a nechala som si ho zaviesť. A v bolestnom údive som teraz vo svojej „knihe života“ musela vidieť, koľko mojich vaječných buniek bolo oplodnených a mohli z nich vyrásť malé detičky. Videla som veľa týchto svetelných iskier, ktoré sa rozžiarili pri utvorení ich duší. A počula som tiež **výkriky týchto duší, ako boli vytrhnuté z ruky Boha Otca.**

A naraz som pochopila dôvod, prečo som bola **stále tak hrozne naladená, zatrpknutá a protivná.** Mala som hrozné rozpoloženie, často sa so mnou nedalo hovoriť, neovládala som sa a bola som **náladová** voči svojim blízkym, voči svojej rodine. Celý deň som bola len **frustrovaná**, nič ma nemohlo uspokojiť. Často ma prepadali strašné depresie. A teraz akoby mi spadli šupiny z očí:

„Ako prosté a jednoznačne jasné – ved’ som sa premenila v **stroj na zabíjanie detičiek!**“

A to všetko ma nechávalo klesať stále hlbšie do bahna hriechu. Ako som si len mohla na začiatku tohto zhrnutia môjho života namýšľať a pyšne prevolať, že som nikoho nezabila? A ako som len mohla každého druhého, ktorý mi pripadal príliš tučný alebo mi bol nesympatický, nevšímať si ho, pohrdať ním, áno, skutočne s ním jednať nenávisťne a odmietať ho? **Ako som mohla nosiť nos tak hore, i keď som bola úplne obyčajnou vrahyňou?**

A bolo mi tiež ukázané, že **človeka nezabije len rana z pištole**. Nie, často stačí, keď ho nenávidíme, keď mu prajeme alebo spôsobujeme zlo, **keď niekoho zožiera závisť** voči tejto osobe. A už tým **môžeme druhého zabiť**. Vražda v rodine alebo v dedine veľmi často začína týmto jednaním, ktoré my často sami hodnotíme ako nie veľmi nebezpečné, i keď je zlé.

Nezosmilniš!

Teraz pri šiestom prikázaní – **Nezosmilniš** – som si povedala: „No konečne – aspoň pri tomto prikázaní mi nemôžu vyčítať žiadne priestupky. Nebudú mi môcť predhadzovať žiadnych milencov, pretože som po celý svoj život bola intímne len s mojím mužom – a to bol môj prvý a posledný, totiž môj manžel.“

Naraz mi bolo ukázané, že zakaždým, keď som ukazovala odhalené prsia a **vystavovala na obdiv moje telo** v sexi bikinkách, zvädzala som cudzích mužov k tomu, aby na mňa civeli, mali pritom škaredé predstavy a tým boli zvädzaní k hriechu. A týmto úplne jednoduchým spôsobom som tak – tu a tam – tiež sklzla do manželskej nevery. Ale tiež som mala vo zvyku stále znovu **radiť iným ženám, že majú byť svojim manželom neverné**, pričom som hovorievala:

„Nebud’te hlúpe, **odplaťte im to**, len im to nepripomínajte, radšej sa rozíd’te alebo sa **radšej dajte rýchlo rozviesť!**“

Len týmito zlými radami som sa podieľala na jednom opovrhnutí hodnom cudzoložstva.

A tak pri tomto prehľade svojho života som i jasne poznala, že takzvané hriechy **žiadostivosti tela** sú ohavné. Vedú priamo do zavrhnutia a je potrebné ich úplne striktné odmietnuť, i keď to dnes už mnoho ľudí považuje za normálne a hovoria, že im to voňalo a že to bolo úplne skvelé; že človek tú a onú skúsenosť raz musel sám spraviť; že to človek musí skúsiť, aby sa dozvedel, či sa pritom pociťuje rozkoš alebo či dochádza k úplne zvláštnemu vrcholu. Mnohí sa vôbec neštítia, aby si ako argument na svoje počínanie zobrali **dokonca porovnanie so zvieratami**, a hovoria: „Nech nás to preháňa tak divoko ako divoké zvieratá!“ A tiež pre **homosexualitu** je často predkladaný argument, že je úplne prirodzená a chcená Bohom, pretože je už tiež dokázané, že i v ríši zvierat existuje homosexuálne párenie. **Áno, čo nepozorujeme, že si tým berieme za vzor zvieratá?** A to má rovnaký význam ako keď sa odhadzuje duša. To, čím sa vyznačujeme ako Boží obraz – totiž Ním stvorenú nesmrteľnú dušu v každom človeku – to tým hádzeme psom.

Bohužiaľ som sa vo svojom živote vytrhla z ruky Božej. Musela som so smútkom zistiť, že hriech nie je len prevedený skutok, ale že môžem **ťažko hrešiť v najskrytejších myšlienkach a vo svojej duši**. Ved’ to tiež stojí vo vyznaní hriechov: „**myšlienkami, slovami a skutkami.**“

Bolo pre mňa tiež veľmi bolestné, keď som musela spoznať, aké dôsledky majú všetky tieto **spáchané hriechy a dlhú dobu pôsobia d’alej**. Hriech cudzoložstva – lepšie povedané **hriechy cudzoložstva** – môjho otca tiež priviedli veľkú **škodu jeho deťom a zadusili ich duše**. Tak som začala opovrhovať všetkými mužmi a moji bratia sa stali pravými odliatkami, vernými kópiami svojho otca, ktorí sa všade chvália tým, že sú ešte pravými mačmi,

skutočnými záletníkmi a veľkými pijanmi. A ešte si na tom tiež veľmi zakladajú. Pyšne to vytrubujú do celého sveta. Vôbec si z toho nerobia hlavu, ako veľmi tým škodia vlastným deťom.

A preto som svojho otca na onom svete videla tak horko plakať. Len tam videl a pochopil, ako veľkým dedičstvom svojich hriechov zaťažil svojich synov a dcéry. A pochopil, akú škodu tým spôsobil v systéme Božom a v stvorení Boha Otca.

Nepokradneš!

V siedmom prikázaní – **nepokradneš** – som si bola svojou vecou zase úplne istá, považovala som sa za veľmi čestnú a nemala som si čo vyčítať! Ale Pán Boh mi drastickým spôsobom ukázal, že u mňa doma začalo hniť a plesnivieť mnoho zbytkových potravín, pretože som pri nakupovaní mala príliš veľké oči a vôbec sme nemohli všetko zjesť; teda zatiaľ čo som **nechávala pokaziť potraviny**, bolo na celom svete toľko hladu, a keď mi to On postavil pred oči, povedal k tomu len:

„Ja som mal hlad a pozri sa, čo si ty urobila s tým, čo som ti dal – nevážila si si to a nechala si to pokaziť; bolo Mi zima a pozri, ako si sa nechala zotročiť módnymi trendami a vonkajším vzhľadom. Aký majetok si zaplatila za injekciu, aby si bola štíhlejšia. Spravila si sa tiež otrokyňou svojho vlastného tela. Skrátka, povýšila si svoje telo na božstvo, urobila si ho modlou.“

A tak mi náš Pán postavil pred oči, že som sa tým stala tiež **spoluvinnou na veľkej biede v našej zemi** a že rovnako i v tomto Božom prikázaní som na seba uvalila vinu.

Ďalej ma tiež upozornil na to, že zakaždým, keď som o niekom **hovorila zle, kradla som mu jeho česť**. A niečo takéhoto zase napraviť, zase to vrátiť do pôvodného stavu je takmer nemožné. Bolo by omnoho ľahšie keby som niekomu ukradla peniaze, lebo potom by som mu mohla peňažný obnos vrátiť, aby som svoje previnenie znovu napravila. Preto je tiež krádež „dobrej povesti“ nejakého človeka omnoho závažnejšia než práve obyčajná krádež vecí alebo peňazí.

I svoje deti som okradla, keď som im odoprela byť dobrou ženou v domácnosti a matkou, matkou nežnou, ktorá sa o deti stará, ktorá je tu stále pre ne a je im praktickým vzorom nezištnej a obetavej lásky. A nie matkou, ktorá sa len sama potuluje po ulici a deti nechá doma **samotné v opatere televízora ako náhradného otca a počítača ako náhradnej matky** a v kruhu **mnohých videohier ako náhradných súrodencov**.

A aby som upokojila svoje svedomie, kupovala som im za drahé peniaze stále lepšie značkové handry, aby aspoň v škole a u svojich priateľov urobili dojem a mohli vyvolávať závisť. Ešte viac som sa zdesila, keď som videla, ako si moja matka robila výčitky a pýtala sa, či vôbec bola dobrou matkou. A to, i keď moja mama bola veľmi zbožná a dobrá žena, žena v domácnosti a matka rodiny, ktorá nás vždy znovu napomínala, milovala a ukazovala, ako veľmi má starosť o nás a o naše potreby.

Presne tak svojim spôsobom i môj otec stále znovu ukazoval, ako nás má rád a že sme tým najdôležitejším v jeho živote. A ako som tak bola ponorená do týchto myšlienok, povedala som si sama pre seba:

„Čo sa asi stane so mnou, ktorá som svojim deťom ani nič nedala; snáď vôbec nespozorujú, že teraz už tu nebudem; pravdepodobne im vôbec nechýbam!“

Pri týchto slovách mi prebehol mráz po chrbte, doprevádzaný bolesťou, ktorá mnou prešla ako meč – stredom srdca.

Hanbila som sa za všetky svoje zlyhania na celej čiare. Je potrebné, aby ste vedeli, že človek môže v „knihe života“ vidieť všetko tak ako vo filme. A tak som tam tiež videla, ako sa moje deti pri jednej príležitosti navzájom bavili a povedali nasledujúce:

„Dúfajme, že moja matka bude potrebovať ešte ďalšiu dobu, než príde domov; dúfajme, že uviazla niekde v zápche, lebo moja mamička je veľmi nudná a celú dobu dokáže len reptáť a kritizovať...“

Aké otrasné ale bolo, keď som počula trojročné dieťa a o niečo staršiu dcéru, ako takto hovorili o svojej krkavčej matke!

A znovu som si uvedomila, že **som ich olúpila o skutočnú matku**. Neposkytla som im **žiadny pokojný domov. Zabránila som**, aby v detských rokoch mohli – prostredníctvom môjho vzoru – **spoznať Boha. A nenaučila som ich, ako sa miluje blížny**. Lebo je to tak jednoduché: Ak nemilujem svojho blížneho, nebudem mať tiež nič dočinenia s našim Pánom Bohom; a **ak sama nemám žiadny súcit a milosrdenstvo a neuskutočňujem ho v praxi**, potom ani **nemôžem byť s Bohom**; a tak ani nikoho nemôžem priviesť bližšie k Bohu alebo dávať vieru. **Lebo Boh je láska...**

Nepreriekneš krivého svedectva

No dobre, teraz vám chcem ešte krátko niečo povedať na tému: **Nepreriekneš krivého svedectva proti blížnemu a neklamáť**. A pri tom som to skutočne dotiahla na priebornicu. Počuli ste to všetci?!? Lebo mojím otcom sa stal diabol. Lebo každý z nás má svojho otca, buď Boha Otca, alebo je to práve satan, ktorí Mu upiera otcovstvo.

Ak Boh je Láska, a ja som ale plná hnevu, kto je potom mojím otcom? Na to predsa nie je ťažké odpovedať a je ľahké to pochopiť, ak môj Boh stále znovu káže zmierenie a odpustenie, ak ma On vyzýva k tomu, aby som milovala svojich nepriateľov a tých, ktorí mi škodia – ja ale mám v hlave len pomstu a myslím na heslo: „Zub za zub.“ A to bol skutočne vtedy môj svet a moje predstavy. Dobré, kto bol vtedy teda mojím otcom? A k tomu ešte: **On, náš Pán Boh, je Pravda sama, a satan je knieža lži**. Kto bol teda potom mojím otcom? Už vidíte. Môžem to otáčať a prevracať, ako chcem. Výsledok je stále: **To ja sama som si vo svojom živote zvolila diabla za otca**.

A hovorím vám, neexistuje **žiadne rozdeľovanie lži do kategórii**. Neexistujú lži ani ružové, ani tmavo žlté alebo zelené. **Každá lož je lžou**. A presne tak, ako neexistujú tieto zmienené zafarbené lži, neexistuje ani „lož z núdze“ alebo „láskavá lož“ alebo „milosrdná alebo súcitná lož“ a ešte mnoho iných druhov, ktoré vynašli pomstychtiví ľudia podľa démonického návodu, aby mali výhovorku.

Každá lož je lžou. A diabol je otec hocijakej lži, klamár od počiatku.

Lži, ktorých som sa svojim jazykom dopustila, boli príšerné. Také príšerné a strašné. Mohla som vidieť, že som tým hádzala samé šestky. Pri každej príležitosti, ako napríklad **pri klebetách**, ktoré som púšťala do sveta, keď som si z druhých robila žarty alebo keď som ľahkomyselne vymýšľala pre druhých ľudí **zlé prezývky** a potom ich rozprávala celému svetu a zakaždým som sa ešte pri tom **škodoradostne bavila**. Ako veľa ľudí som tým zranila, urazila, vydala na posmech a ohovorila! A to všetko som robila svojim blížnym.

Neviete si vôbec predstaviť, ako takáto prezývka dokáže človeka zraniť. Môže tým získať **komplexy menejcennosti, ktoré ho sprevádzajú celý život** a vždy znovu pripravujú bolesť.

Napríklad jednu kamarátku, ktorá bola silnejšej postavy, som nazývala len „tou tučnou“ alebo „sadielkovou guľou“. Už nikdy sa tohto označenia nezbavila a zostala vždy len „sadielkovou guľou“. Veľmi jej to ublížilo. Toto zranenie z nej urobilo frustrovaného jedáka, čo zase malo prirodzene dopad na obvod jej tela. Často ju preto so sebou nebrali alebo nepozývali.

A tak vidíte, ako slová môžu mať za následok i odpovedajúcu skutočnosť – a nakoniec z toho vznikne celá hŕba zla. Všetko sú to len jedovaté plody jedného ľahkomyselne vypusteného slova.

...ani nepožiadaj majetku jeho!

Keď preskúšali môj život na základe Desatora Božích prikázaní, vyšlo jasne najavo, že všetko moje zlo, hriechy a zloba mali svoj pôvod v chamtivosti.

Toto pranie, táto dychtivosť všetko vlastniť a o všetkom rozhodovať. **Musím mať miesto, musím byť.** Vždy som si myslela, že budem šťastná, keď budem vlastniť všetky peniaze sveta a budem veľmi bohatá, a toto **pranie, aby som mala peniaze**, sa u mňa skoro zvrhlo v posadnutosť. Bola to veľká škoda a pre mňa veľká tragédia. Keď som totiž vlastnila skutočne veľa, veľa peňazí a mohla som si takmer všetko dovoliť, prežívala som najhoršie a najnešťastnejšie obdobie svojho života.

Moja duša sa dostala na dno, že som si dokonca chcela vziať život. S toľkými peniazmi a bohatstvom, a cez to všetko sama a vnútorne prázdna, osamelá a opustená.

Sama som prežila, čo znamená: **Láska, priateľstvo, náklonnosť sa nedá peniazmi kúpiť.**

I pri pokuse kúpiť za všetky peniaze sveta lásku sa dostane väčšinou len **pokrytectvo, faloš, lichôtky a predstieraná poníženosť.** Bola som teda hlboko sklamaná, zatrpknutá v slepej uličke svojho života, ktorú som si sama zvolila. Dosiahla som **vrchol frustrácie** a tam vial mrazivý vietor, ktorý mi len vnášal do mysle otázku: Prečo si sem vôbec vystúpila? Chamtivosť, ako i každá iná žiadostivosť, teda táto dychtivosť po peniazoch a bohatstve; táto závisť toho, čo už má iný; toto „to musím mať tiež“ sa do mňa zakliesnilo, vzalo ma za ruku a priviedlo na scestie. Táto **chamtivosť** ma viedla priamym smerom do pekla, preč od môjho Stvoriteľa, Boha, z jeho ruky sa týmto „chcem mať“ vytrhla.

„KNIHA ŽIVOTA“

A po tomto rozbere môjho života na základe Desatora Božích prikázaní mi bol poskytnutý náhľad do mojej „knihy života“. Bola to nádherná chvíľa. Nedostáva sa mi slov, aby som mohla primerane popísať túto „knihu života“.

Začala mojím **počatím. Akonáhle sa spojili bunky mojich rodičov, prebleskla iskra.** Malá, prekrásna svetelná explózia a z nej sa vytvorila duša, moja vlastná duša, úplne chránená v rukách Boha Otca – a v Bohu Otcovi som tak videla láskyplného a nežného Otecka.

Bol so mnou 24 hodín denne, viedol ma za ruku, chránil ma, neustále mal o mňa starosť a stál za mnou. **Nikdy ma nespustil z očí** a nenechal ma samotnú. A všetko, čo mi v prvom momente pripadalo ako trest alebo veľké nešťastie, nebolo ničím iným než výrazom Jeho lásky a Jeho starostlivosti o mňa. Pretože On sa na mňa nepozeral zvonku a nehládel na moje dobre formované telo. Nie, On sa pozeral do môjho vnútra, On skúmal moju dušu a pritom vedel, ako som pomaly, ale isto schádzala z Jeho cesty a ako som odmietala Jeho záchranu a spásu.

A tak som mnoho situácii svojho uplynulého života pri pohľade do svojej „knihy života“ zažila v jej súvislostiach a videla som súčasne dôsledky svojho jednania a rozhodnutia svojej slobodnej vôle. Pre lepšie pochopenie vám chcem preto povedať jeden príklad, ktorý ukazuje, aká nádherná je taká „kniha života“.

Za svojho života som bola veľmi falošná a pokrytecká. Tak som často svojim známym – alebo i priateľkám – hovorila lichotivým hlasom:

„Jéééj! Pozri, ako ti to dnes pristane! Tieto tvoje šaty sú skvelé a ako ti padnú! Vyzeráš v nich krásne!

Ale v „knihe života“ človek dokonca vidí i to, čo si pritom myslí a čo sa odohráva v jeho vnútri. A tu som vnímala, že som si pritom v srdci hovorila:

„Fuj! Akú má ranu! A ešte si pritom myslí, že je snáď kráľovnou krásy!“

Vidíte, to boli zároveň moje myšlienky v mojom skrytom vnútri. V tejto „knihe života“ človek vidí a počuje tieto udalosti ako vo filme, a tak som tiež všetko videla a počula presne tak, ako som to vtedy za svojho života tiež počuteľne povedala, s jediným rozdielom, že som tiež mohla vidieť a vnímať svoje myšlienky.

Bolo to **ako dvojkanálový zvukový film** v rôznych jazykoch alebo ako film s titulkami. Jeden zvukový kanál prenášal presne to, **čo som zo seba vydávala svojim jazykom** a s chamtivosťou, a druhý kanál mi dával **počuť a čítať myšlienky, ktoré som pritom mala**, a mohla som pritom tiež vidieť **stav svojej duše**, svoje vnútro. Sami by ste pomysleli na technický zázrak, keby ste niečo takéhoto zažili so svojimi výroky alebo situáciami svojho vlastného života. Je to veľkolepé!

A tak som videla vnútornú skutočnosť svojho života. Všetky moje klamstvá tu ležali úplne odhalené, vreli ako v hrnci bez pokrievky, boli nahé a bez príkras, každý ich mohol vnímať. Celý svet ich mohol vidieť. Boli živé a odkrývali moje vlastné hanebné činy. Moju matku, ako často som ju vodila za nos a úplne a podvádzala. Často mi totiž právom nedovolila, aby som šla von a stýkala sa so svojimi „zlými kamarátmi“. Ale s poznámkou: „Mami, mám teraz ešte skupinovú prácu v školskej knižnici!“ som už bola v okamžiku preč. A moja matka to „zhltnúť a s navijakom“ a uverila mojej pohotovej lži.

Ako často som si takýmito klamstvami ukradla čas samoty, túlala som sa okolo domu, pozerala si pornografické filmy alebo šla do baru, aby som so svojimi „kamarátkami“ popijala pivo.

A teraz to všetko videla tiež moja matka v mojej „knihe života“, ktorá tu bola pre všetkých otvorená. Nič jej neuniklo.

Ešte ďalší príklad toho, čo som videla vo svojej „knihe života“. Moji rodičia mi vždy so sebou do školy dávali na poludňajšiu desiatu banány. V tej dobe sme žili v skutočne veľmi núdzných pomeroch, takže moja desiata sa väčšinou skladala práve len z banánov, kde - tam z chleba a mlieka. Často som jedla banány už cestou do školy a šupky som odhadzovala všade, kade som práve išla, bez ďalšieho premyslenia. Nikdy mi neprišlo na um, nikdy som si nelámala hlavu nad tým, čo všetko sa môže prihodiť kvôli takej klzkej, nepozorne odhodenej banánovej šupke, aké škody môže niečo takéto spôsobiť inému človeku. A šupky od banánov, ktoré som odhodila, sa teda povalovali.

Prekvapujúce a najpôsobivejšie bolo, ako mi Pán Boh ukázal, čo niektoré – samozrejme nie všetky – z týchto povalujúcich sa šupiek spôsobili. Videla som osoby, ktoré kvôli týmto šupkám od banánov spadli, a v niektorých prípadoch by tieto pády boli mohli kvôli hustému využívaniu dokonca dopadnúť smrteľne, a ja by som týchto bola bývala ešte vinná, keby bol vyhasol nejaký ľudský život. A to všetko len z bezmyšlienkovosti, z chýbajúceho pocitu zodpovednosti a chýbajúceho milosrdenstva voči mojim blíznym.

Tak tomu bolo tiež v inom prípade, keď mi jedna pokladnička v supermarkete omylom sama od seba vrátila o celých 4500 pesos navyše. A v tejto súvislosti som potom šla tiež v jednom z mála prípadov k svedci, kde som skutočne pocítovala úprimnú, hlbokú ľútosť a veľkú bolesť nad svojim hriешným počínaním.

Môj otec nás vždy nabádal k tomu, aby sme boli vo svojom živote **čestní** a navzdory chudobe považovali **česť osoby** za **veľké dobro** – predovšetkým i svoju vlastnú.

Nemali sme nikdy siahnuť po peniazoch druhého, ani keď sa jednalo len o niekoľko centov. Keď sa teda stala táto udalosť s vrátením peňazí, spozorovala som omyl len v aute,

keď už som zase bola na spiatocnej ceste do svojej ordinácie. A povedala som si sama pre seba:

„Ach, táto hlúpa stará krava, to hlúpe hovädo, no čo mi nevrátila o 4500 pesos navyac – a na mne teraz zase je, aby som k nej išla naspäť a tie peniaze jej vrátila!“

Bola som už zase na ceste k supermarketu, keď som sa dostala do obrovskej dopravnej zápchy. V autorádiu som počula, že kolom dokola je všetko uzavreté. A znovu som hlasite premýšľala a povedala som si:

„Ach! To je skutočne vrchol! Teraz mám ešte i strácať hodiny svojho drahocenného času len preto, že tá hlúpa krava bola tak blbá, miesto toho, aby správne počítala. Veď jej nikto nepovedal, aby bola hlúpa hus a prepočítala sa! Teraz idem domov a za takýchto okolností jej tie peniaze už vôbec nevrátim! Nie, v žiadnom prípade, veď si to zavinila sama.“

Ale i cez tieto moje výhovorky mi z tejto udalosti s peniazmi zostali výčitky svedomia. A pretože otec tak často a tak zreteľne zdôrazňoval práve základ počestnosti a tým ho tiež upevnil v mojom charaktere, šla som teda nasledujúcu nedeľu k svätej spovedi a povedala som kňazovi, ktorý sedel v spovednici: „**Dôstojný pán, zhrešila som**, pretože som si privlastnila 4500 pesos, keď som už nevrátila tento obnos jednej pani, ktorej tie peniaze patrili.“ Potom som už vôbec nedávala pozor, čo mi spovedník k tomu hovoril, alebo ako ma o tom poučoval.

A keď som potom videla túto scénu v „knihe života“, je potrebné, aby ste vedeli, že ten Zlý, **diabol, mi skutočne tento hriech už nemohol pripisovať** a označovať ma za zlodejku, **lebo som sa z neho skutočne vyspovedala**. Ale teraz vám poviem, čo mi o tom povedal Pán Boh:

„**Táto chýbajúca láska k blížnemu, ktorú si tu dala najavo, keď si nevykonala žiadne zadosťučinenie za svoj hriech, tiež nie je v poriadku.** Tých 4500 pesos bolo pre teba síce maličkosťou – lebo si takéto obnosy denne vyhadzovala z okna za hlúposti, ktoré si bezpodmienečne chcela mať – ale pre túto chudobnú ženu za minimálnu mzdu, ktorá musela ešte pol dňa pracovať a zanechať svoje deti samé, aby vôbec nejako vyšli, - pre ňu bolo týchto 4500 pesos živobytie na celé tri dni, jej kapitál na jedlo a pitie pre celú rodinu na tieto tri dni.“

A viete, čo pri tom bolo najhoršie a najdojemnejšie? Ako ma Pán nechal vidieť túto scénu: Mohla som totiž na vlastné oči vidieť, ako tým táto žena so svojimi deťmi skutočne musela trpieť a ako táto rodina niekoľko dní musela znášať skutočný hlad. Všetko len mojou vinou. Dôsledky môjho hriechu. Táto žena toto všetko znášala so svojimi malými deťmi a k tomu ešte musela mať strach, že stratí svoje miesto pokladníčky v supermarkete.

Lebo tak **poukazuje náš Pán Boh v „knihe života“** na naše správanie. Ukazuje nám, kedy sme niečo spravili, kto týmto našim činom musel trpieť, **kto musel niesť následky**, ku ktorým zlým skutkom tým bol povolaný blížny, keď bol uchvátený súcitom, a ako sa potom správal alebo čo potom konal.

ZÁVEREČNÁ OTÁZKA

Nakoniec sa ma Pán Boh opýtal: „**Aké mi prinášaš duchovné poklady?**“

Ešte si myslím: „**Čo asi myslí tými duchovnými pokladmi?**“ Veď som pred ním stála s prázdnyimi rukami, veď moje ruky boli bez ničoho, len tak mi viseli z ramien, bez toho, že by niečo držali alebo konali. A v tomto momente počujem, ako ku mne hovorí:

„**Čo ti je teraz platné, že si vlastnila dva byty, že bolo tvojím vlastníctvom niekoľko domov, že si dokonca mohla nazývať svojimi viac ordinácií? Čo ti je teraz platné, že si sa považovala** za vysoko vzdelanú odbornú zubnú lekárku, ktorá je veľmi úspešná? Mohla si si sem so sebou priniesť čo i len zrnko prachu z jednej tehly tvojich budov? **Máš snád' so sebou svoju nabitú peňaženku alebo tlstú šekovú knižku?**“

A keď sa ma potom ešte spýtal: „**Ako si naložila s talentami, ktoré som Ti dal?**“, pomyslela som si: „Čo asi myslí za talenty? Čo mi tým chce povedať?“ A naraz mi svietlo.

Uvedomila som si to. Áno, dostala som príkaz, príkaz brániť a šíriť „Kráľovstvo lásky“, „Kráľovstvo Božie“.

Úplne som zabudla, že mám tiež dušu, a ešte omnoho menej som si pamätala, že **som dostala talenty**. A už vôbec som si nebola vedomá, že **jedným z týchto talentov bola schopnosť, aby som bola nástrojom Božieho Milosrdenstva**, aby som pôsobila ako Jeho milosrdná ruka. A tak som si ani nerobila starosti so skladaním účtov, že **všetko dobro, ktoré som nevyužila a rovnako nevykonala, pripravilo Pánu Bohu veľké bolesti a mnoho zármutku**.

BOŽIA LÁSKA

Lebo je potrebné, aby ste vedeli, na čo sa ma Pán znovu a znovu pýtal! **Stále znovu ma oslovoval kvôli Láске, kvôli nezištnej, bezpodmienečnej Láске**. A preto vždy znovu vychádzal najavo nedostatok tejto Lásky, tejto Caritas, tejto dobročinnosti, tohto širokého spektra kresťanskej lásky k blížnemu.

Táto neprítomnosť Jeho Božej lásky, ktorú nám všetkým On dal do vienka ako príkaz a talent, bola – krátko povedané – výsledkom, zhrnutím všetkých udalostí môjho života.

A potom mi vysvetlil: „Vieš, tvoja duchovná smrť, **odumieranie tvojej duše** začalo...“ A teraz som videla úplne zreteľne: **Bola som síce ešte nažive**, ešte som dýchala, ale bola som vlastne už mŕtva... Keby ste len sami videli, **čo je to, „duchovná smrť“!** Čo znamená, že duša odumrela, zadusila sa. Mali by ste vidieť, ako vyzerá duša, ktorá už pociťuje len Nenávisť. Aká hrôza a des vychádza z takejto duše, ktorá je už len zatrpknutá, na obtiaž a neznesiteľná.

Celú dobu myslí len na to, ako by mohla celému svetu spôsobiť ďalšie zlo. Práve tak vyzerá duša, keď je plne obťažovaná ťažkými hriechmi. Moja duša je toho príkladom.

Navonok som príjemne voňala a bola som ovešaná drahými šatami, ale **moja duša vo vnútri odporne zapáchala a potulovala sa len v priepastiach ľudskej a diabolskej zloby**.

Je len úplne pochopiteľné a oprávnené, že som mala všetky tie depresie a zmocňovala sa ma zatrpknutosť. A Pán mi vysvetlil nasledujúce:

„Tvoja duchovná smrť začala totiž už tým, ako ti boli úplne ľahostajní tvoji blízny a ich utrpenie. Ako si už s nimi vôbec necítila. Bolo to napomenutie odo Mňa a malo ti byť varovný signálom, keď som ti staval pred oči utrpenie tvojich blížnych – pri toľkých príležitostiach a o všetkých častiach sveta. Lebo keď si mohla vidieť v televízii alebo v iných prostriedkoch, ako boli ľudia unášaní, zabíjaní, roztrhaní bombami a vyhánaní, mala si na jazyku často len povrchný komentár ako: ‚Ó! Tí úbohí ľudia! Akého hriechu sa na nich dopúšťajú!‘ Ale utrpenie tvojich blížnych sa ťa vôbec nedotýkalo, nepreniklo do tvojho skameneného srdca, ich osud sa od teba odrážal. Vo svojom srdci si teda vôbec nič nepociťovala! Tvoje srdce bolo tvrdé ako kameň, ľadová skala. Tvoje hriechy premenili Tvoje srdce na kameň, spravili ho tvrdým a chladným!“

A keď sa teraz moja „kniha života“ zavrela, dokážete si iste predstaviť, **aká hanba a smútok ma prepadli**.

Ale k tomu ešte pristúpilo, - a táto bolesť bola ešte väčšia, ešte neznesiteľnejšia, - že som pociťovala **najväčšiu ľútosť nad tým, ako škaredo a nevd'áčne som sa vo svojom živote správala voči svojmu Stvoriteľovi, Bohu Otcovi**.

Lebo pre všetky moje ťažké hriechy, navzdory môjmu úplne nečistému duchu a mojej veľkej ľahostajnosti, navzdory mojej vlažnosti a všetkým mojím odporne strašným pocitom voči mojím blížnym **ma Pán Boh vždy, a dokonca až do posledného momentu hľadal, išiel za mnou a čakal na znamenie mojej vôle k obráteniu a návratu**.

Stále znovu mi posielal osoby, ktoré križovali moju životnú cestu a boli jeho nástrojmi, aby mnou pohli, aby som premýšľala a vrátila sa k Nemu. A týmto spôsobom ku mne hovoril, upozorňoval na seba, **týmto spôsobom ma – často úplne hlasno – volal**.

Tiež **mi vzal veľa vecí, aby ma pohol k premýšľaniu**. Poslal mi skúšky a ťažké časy. Ako brvná pod nohy mi posielal veľké sklamania. To všetko priebežne robil, len aby ma opäť získal naspäť, aby ma priviedol na správnu cestu od Otcovho domu. Až do poslednej chvíle skúšal skutočne všetko a čakal na znamenie odo mňa. On ale **nikdy nelámal moju slobodnú vôľu. Mala som poznať všetko Jeho volanie a čakanie a potom urobiť správne rozhodnutie zo slobodnej vôle.**

Viete, kto a aký je Boh – Otec náš všetkých? Stojí ako žobrák na okraji našej životnej cesty. A ako žobrák nás rovnako stále znovu túžobne prosí, beží za nami, je často tiež na obtiaž; On plače a pokúša sa obmäkčiť naše skamenené srdce a je smutný až do hĺbky svojho Najsvätejšieho Srdca, keď musí tak často prežívať, ako sa k Nemu chladne obraciame chrbtom a neberieme Ho na zreteľ, pretože tiež len tak robíme, ako by sme si Ho nevšimli. On sa tak často a toľkokrát ponizuje – presne tak, ako sa ponížil na kríži – len aby dosiahol to, že sa obrátíme a zmeníme svoj život, že sa vrátíme k Nemu do Otcovho domu.

A keď som mu povedala: „**Počuj, môj Pane, ty si ma zatratil!**“ – zase som si už uvedomila, aká to odo mňa bola **drzosť**. Samozrejme to zase nebola pravda, **pretože nie On mňa zavrhol, ale ja sama som si to všetko zapríčinila**. Bolo mi jasné, že rozhodnutie som spravila ja podľa chuti a nálady – v slobode ľudského stvorenia, na ktoré Boh vždy dbá. Vybrala som si svojho otca a svoj klan.

A otec, ktorého som pre seba vyvolila, nebol Boh Otec, ale **za otca** a vodcu svojho života **som si vzala satana, diabla**. Zariad'ovala som svoj život podľa jeho vôle a jeho lži. On a jeho klam, to bol zmysel môjho úbohého života.

A ako sa teraz moja „kniha života“ zavrela, v duchu zisťujem, že stále ešte visím hlavou dole na okraji hrozivého, temného hrtanu. A stáva sa mi istou myšlienka, že nech by som sa bránila akokoľvek, budem neodvolateľne padať do tejto tmavej diery, kde si na konci predstavujem bránu, ktorou potom už vstúpim do „večnej temnoty“.

A tak som začala zúfalo všetkou silou kričať a volať. Utekala som k všetkým svätým, aby ma ráčili zachrániť. A nedokážete si vôbec predstaviť, koľko svätých mi naraz napadlo. Vôbec som nevedela, že poznám toľko svätých a ich mená. **Ved' som bola tak vlašnou, ba ešte viac, skutočne zlou katolíčkou.**

Ale v tomto momente mi len preletelo hlavou, aby som bola zachránená. A bolo mi úplne jedno, či ma zachráni svätý Jozef, alebo svätý František z Assisi, alebo iný vzývaný svätec. **Hlavne aby som bola zachránená**. Nakoniec mi ako naschvál prichádzali na um mená svätcov, ktoré som vzývala. Už mi totiž žiadny nenapadol a naraz zase bolo hrobové ticho.

A toto ticho ma nechalo, aby som opäť pocítila svoje neopísateľné bolesti. Vnímala som prázdnotu, ktorá bola bezútešná. Cítila som sa osamelá a úplne opustená. A mohla som myslieť len na to, že na zemi na mňa iste všetci ľudia myslia a pritom majú v hlave len moju „povešť tej dobrej, krásnej a svätej“. Ved' som si túto povest' zámerne budovala svojim zdanlivým svetom, ktorý som si sama vytvorila.

Všetci za mnou trúchlili, hovorili o mojej „svätosti“, čakali na moju smrť, aby svoju „svätú, ktorú osobne poznali v skutočnom živote, potom vzývali a prosili o nebo, onen „zázrak“.

A ešte sa pozrite, v akej nepríjemnej situácii som bola. Nikto z týchto trúchliacich ľudí na zemi, ktorí čakali na moju smrť – ani moji najhorší nepriatelia – by si nedokázali predstaviť, v akej beznádejnej situácii som sa nachádzala: totiž úplne krátko pred večným zatratením, pred odpochodovaním do pekla, v ktorého existencii väčšina týchto trúchliacich ľudí skutočne už vôbec neverila.

A ako mi tieto úvahy prechádzali mysl'ou a k tomu som stále len nesúhlasne potriasala hlavou – na znamenie nepochopenia tohto nesúladu medzi mojou situáciou a smútočnými myšlienkami pozostalých – tu zdviham svoje oči hore, vidím oči svojej matky a naše pohľady

sa stretajú. Pozerám sa na seba, hľadím si priamo do očí. A za veľkých bolestí volám k svojej matke:

„Mami! Aká hanba! Oni ma zavrhnújú. Odtiaľ, kam teraz musím ísť, sa už nikdy nevrátim a už sa nikdy nevidíme.“

A v tomto momente je mojej matke dopriata veľká, podivuhodná milosť. Ved' bola celú dobu úplne nehybná a strnulá. A naraz je jej dovolené zdvihnúť hore dva prsty a dáva mi nimi jednoznačné znamenie, aby som sa tiež pozrela hore. A v rovnakom momente mi padajú z očí dve veľké šupiny, ktoré mi pripravili nepredstaviteľné bolesti a ktoré boli dôvodom mojej duchovnej slepoty. Padajú mi teraz z očí a náhle vidím niečo neopísateľne krásneho, nášho Pána Ježiša Krista uprostred.

Súčasne mi prichádza na um, ako mi raz povedala jedna z mojich pacientiek:

„Pozrite sa, pani doktorka, a zapíšte si to za uši. Ste zameraná veľmi materialisticky, ale jedného dňa si spomeniete a budete myslieť na to, čo vám teraz poviem. Áno, budete sa cítiť trpké za potreby, ak budete v najväčšom nebezpečenstve, ktorému nebudete môcť uniknúť. Vôbec pri tom nie je dôležité, akého druhu to nebezpečie bude. Až keď budete v tejto situácii, potom vzývajte nášho Pána Ježiša Krista a proste Ho, aby vás ráčil prikryť a chrániť svojou drahocennou Svätou Krvou. Takto vás nikdy neopustí alebo nenechá samotnú. Lebo On svojou drahocennou Svätou Krvou zaplatil výkupné i za vás a za spásu vašej duše!“

A v najväčšej ľútosťi a zahanbení, s veľkými bolesťami v srdci som začala kričať z plných pľúc:

„Pane Ježišu Kriste, maj so mnou súcit! Odpusť mi! Pane, daj mi druhú príležitosť!“

A na to zažívam najkrajší okamih celej tejto udalosti. Nedostáva sa mi slov, aby som správne popísala túto chvíľu. On, náš Pán Ježiš Kristus, zostupuje a vyvádza ma z tohto čierneho, hrozivého hrtanu, z tejto diery naháňajúcej strach.

A keď ma odvádza a vzal za ruku, odpadla z môjho tela všetka tá háveď, tá slizká hnusná špina a tieto horiace škvrny, ktoré som predtým cítila, a celá zem podou mnou bola plná tohto neporiadku.

Zdvíha ma teda hore a privádza ma k tomu rovnému miestu, ktoré som už predtým popísala. A s nesmiernou, ľudskými slovami nevyjadriteľnou láskou mi hovorí:

„Vrátiš sa na zem, dostaneš svoju druhú šancu...“ – ale pritom tiež veľmi vážne hovorí:

„Ale túto milosť návratu dostávaš len pre množstvo modlitieb tvojich priateľov a rodinných príslušníkov. Lebo sa dá očakávať a je úplne normálne, že tvoja vlastná rodina a ľudia, ktorí si ťa vážia, sa za teba modlia a úpenlivo Ma kvôli tebe prosia. Tak sa môžeš vrátiť vďaka modlitbám tak mnoho ľudí, ktorí nie sú tvojej krvi a ktorí sa nepočítajú k tvojej rodine. Toľko úplne cudzích ľudí tak horko plakalo, modlili sa ku Mne so zlomeným srdcom a z hĺbky duše a dvíhali ku Mne svoje srdcia s citom najväčšej lásky a náklonnosti voči tebe.“

A v tomto momente vidím, ako začína svietiť nespočítateľne veľa svetiel, malých bielych plamienkov, ktoré sú plné nezištnej, čistej lásky. A náhle vidím všetky osoby, ktoré sa za mňa modlili.

Ale jeden z týchto plamienkov bol obzvlášť veľký, vynikal a svietil medzi všetkými ostatnými, vyžaroval viac svetla než všetky ostatné. Bol to plameň osoby, ktorá do svojej modlitby vložila najviac nezištnej, pravej lásky k blížnemu.

Zaujímala som sa teda, aby som videla, kto bol tento človek, ktorý napriek tomu, že ma vôbec nepoznal, pre mňa vynaložil toľko lásky. A tu i Pán povedal:

„Tento človek, ktorého vidíš tamto, je osoba, ktorá , i keď ste si navzájom úplne neznámi a cudzí, k Tebe pocíťoval tak vrúcnu a veľkú náklonnosť a nežnú lásku, akú si človek sotva dokáže predstaviť.“

A Pán mi ukázal, ako sa to všetko stalo. Tento chudobný muž indiánskeho pôvodu žil na dedine na úpäti Sierry Nevady de Santa Marta. Bol to chudobný a veľmi prostý roľník. Chodil dolu do dediny na svätú omšu a bol prítomný na svätej omši s takou vrúcnosťou, aká sa vidí úplne vzácne. Mal so sebou dve bankovky – jedna s 10 a druhú s 5 tamojšími menovými jednotkami. Viete si predstaviť, že pri obetovaní nedal pri zbierke kostolníkovi 5, ale navzdory svojej chudobe bankovku o hodnote 10.

A po svätej omši si za zbytkové peniaze ešte kúpil trochu chleba a syra. Tieto potraviny mu zabalili – ako je na dedine bežné – do starého novinového papiera z predošlého dňa (bolo to vydanie kolumbijského denníku El Espectador).

Keď teda cestou domov chcel z toho niečo zjesť a rozbalil si chleba, zbadal na titulnej strane tohto vydania El Espectadora z predošlého dňa fotografiu môjho zuhoľnateného tela, ako tak ležalo na ulici.

Keď ten jednoduchý muž uvidel túto fotografiu, jej popis a príslušný článok si ani nemohol prečítať a v behu na to ani nemal čas, padol na kolená a začal horko a srdcervúco plakať. Urobil to s takou veľkou, vrúcnou a detinskou láskou a náklonnosťou a pritom plačlivým hlasom prednášal nasledujúcu modlitbu:

„Otče na nebesiach, môj Pane a Bože, maj zľutovanie s mojou sestričkou. Pane, zachráň ju, Pane, pomôž jej, Pane, nenechaj ju zahynúť, Pane, milostivo zhliadni a ujmí sa jej. Ak moju sestričku zachrániš, sľubujem Ti, že budem peši putovať do svätyne Buga (mariánske pútnické miesto na juhozápade Kolumbie) a určite tento sľub splním, ale Ty príď na pomoc mojej sestričke a zachráň ju!“

Predstavte si! Jeden úplne prostý a chudobný roľník, ktorý Bohu nenadával a nepreklínal ho, pretože musel znášať hlad a biedu. A ktorý mal nepredstaviteľnú vnímavosť pre skutočnú, nezištnú, čistú lásku, ponúka Pánovi, že precestuje našu veľkú zem, aby vykonal sľúbenú púť za niekoho, koho vôbec nepozná a navyiac nikdy v živote nestretol.

A Pán mi vysvetľuje: **„Teraz vidíš! Tomuto hovorím láska k blížnemu!“** (...) a hneď na to mi hovorí nasledujúce:

„Pôjdeš spať na zem. Ale nebudeš tento prežitok rozprávať len tisíckrát, ale tisícov tisíckrát. A pritom budú existovať ľudia, ktorí sa nezmenia, aj keď si vypočujú tvoj príbeh. Ale tieto osoby budú potom súdené podľa prísnejších meradiel. Tak ako i u teba až prídeš nabudúce, budú pre tvoj súd platiť prísnejšie meradlá.“

A tiež pomazaní, to sú Bohu zasvätení kňazi Pána, budú posudzovaní podľa prísnejších súdnych smerníc. A každý z tých, ktorí obdržia správu o zázrakoch, ktoré Pán činí tomuto svetu, a preto o tom vedel, zakúsi prísnejšie meradlá.

Lebo neexistuje horší hluchonemý než ten, kto nechce počuť. A neexistuje horšia slepota než tá osoba, ktorá nechce vidieť.

A všetko, čo som vám dnes tu povedala, moje milé sestry a bratia v Pánovi, nie je žiadnou hrozbou alebo vyhrážkou ani vydieraním, lebo náš Pán Boh nemá za potreby, aby sa nám vyhrážal alebo nás vydieral.

To, čo sa dnes dostalo k vášmu sluchu alebo čo ste práve čítali, je vaša druhá šanca, vaša príležitosť, za ktorú my všetci, vy i ja, musíme ďakovať len nesmiernej добрote nášho Boha.

Využite túto ponuku. Veď je to možno vaša posledná príležitosť. A vďaka tomuto nášmu dobrotivému Bohu som zažila to, čo som zažila. A tak vám Božou milosťou môžem o tom podať správu.

Lebo ak sa vám otvorí „kniha života“, každému z vás jednotlivo, totiž až každý z vás prejde na večnosť, až umrie, vtedy my všetci prežijeme tento úplne rovnaký proces a všetci sa

budeme vidieť takí, akí skutočne sme, bez príkras, s jediným rozdielom, že v Božej prítomnosti budeme vzájomne vidieť a poznávať svoje najhlbšie myšlienky a najtajnejšie pocity.

Všetko bude zrejmé a nič nezostane utajené alebo zatemnené pod kobercom. A najkrajšie pritom bude, že každý z nás bude stáť priamo pred Pánom a budeme – a to každý jednotlivo z nás všetkých – pred Ním stáť tvárou v tvár.

A On nás bude stále znovu a znovu „prosiť ako žobrák“, aby sme sa obrátili, aby sme sa vrátili do Otcovho domu, aby sme prišli k Nemu domov, aby sme začali znovu a aby sme sa s Ním a skrze Neho stávali novým stvorením, lebo bez Jeho pomoci to pre nás vôbec nie je možné.

MOJE FYZICKÉ UZDRAVENIE

Vrátila som sa teda späť. Ležala som na smrteľnej posteli, moje ľadviny ani pľúca nefungovali. A keď mi **Pán v jedinom momente uzdravil ľadviny i pľúca**, boli lekári úžasom bez seba. Neurobili mi ani dialýzu, pretože to všetko už bolo zbytočné. Teraz začalo moje srdce prudko biť a ja už som nepotrebovala žiadne prístroje.

Začalo moje opätovné uzdravenie. Od pásu dole som nič necítila. Po mesiaci mi lekári povedali: **Glória, Pán na vás urobil zázrak, pretože na všetkých vašich spáleninách sa vytvorila nová koža. Ale s vašimi nohami nemôžeme urobiť nič. Budeme ich musieť amputovať.** Skutočne som sa na nohy nemohla postaviť, ihneď som padala. Ako všestranná športovkyňa som veľa cvičila, denne som robila aerobik, a k čomu mi to teraz všetko bolo? Kvôli ďalšej operácii som bola preložená zo 4. na 7. poschodie. Tam som spoznala jednu ženu, ktorej amputovali obe nohy, ale museli ju znova operovať a odobrať jej ďalší kus končatín. Keď mi to hovorila, bola som z toho veľmi smutná, že všetky peniaze sveta nestačia na to, aby si mohla kúpiť nové nohy. Nikdy predtým som Bohu neďakovala za svoje nohy, naopak! A teraz vidím tieto nohy spálené na uhol, bez mäsa, bez krvného obehu, ale po prvýkrát som Bohu ďakovala, že ich vôbec ešte mám. **Pane, ďakujem Ti za moje nohy a prosím ťa, aby si mi dovolil ešte chodiť. Pane, nechaj mi moje nohy!** A v tom okamihu som ich opäť začala cítiť. Keď potom lekári prišli pripravovať operáciu, boli udivení, pretože moje **nohy nabrali opäť normálnu farbu, znovu začal krvný obeh.** Lekári ohmatávali moje nohy a nechceli veriť tomu, čo vidia. Povedala som: **Pán doktor, tie nohy ma strašne bolia, ale ja myslím, že nikto, koho bolia nohy, nebol tak šťastný, ako ja v tomto momente.** Primár povedal: **Za 38 rokov svojej lekárskej služby som nič podobného nezažil.**

Po nejakej dobe urobil Pán ďalší zázrak: Boli to **moje prsia a moje vaječníky.** Doktor mi povedal, že už nikdy neotehotniem, a ja som s týmto riešením bola takmer spokojná. Ale po roku a pol sa moje prsia znovu sformovali. Bola som veľmi prekvapená, keď mi lekár povedal: **Ste v inom stave!** A týmito prsiami som potom **svoje dieťa kojila.**

Nech vás všetkých Pán náš Boh bohato zahrnie svojim požehnaním a svojimi milosťami.

Sestra Glória Polo

Dr. Glória Polo žije v Kolumbii a ako pred dramatickou udalosťou pracuje i ďalej ako zubná lekárka. Jazvy po spáleninách, ktoré tvorili 70%, sú viac než hovoreným svedectvom,

ako veľký zázrak milosrdenstva s ňou Boh vykonal a aký urobí i s nami, keď odpovieme na jeho volanie.

*Sláva buď Bohu Otcovi,
ktorý nás stvoril a miluje nás s veľkou nežnosťou;*

*Sláva buď Bohu Synu,
nášmu Pánu Ježišovi Kristovi,
ktorý nás svojim utrpením na kríži
vykúpil zo všetkého previnenia hriechu
a obmyl a vykúpil nás od každej poškrvny hriechu
svojou drahocennou Svätou Krvou*

*a sláva buď Duchu Svätému,
ktorý nás posväcuje,
ktorý nás posilňuje mocou svojich darov,
ktorý nás utešuje a zastáva sa nás,
až opäť prídeš Ty, ó Pane,
ako si nám sľúbil.*

*Príd', Pane,
daj, nech nastane hodina,
ktorá všetko obnoví a zriadi Tvoje kráľovstvo.
Obnov všetko
a zriad' svoje kráľovstvo lásky a pokoja.
Amen.*

ÚVOD.....	2
SVEDECTVO PANI DR. GLÓRIE POLO.....	3
ZÁSAH BLESKOM.....	3
DRUHÁ STRANA DIANIA.....	3
PRVÝ NÁVRAT	5
MÁRNIVOSŤ.....	5
V NEMOCNICI.....	6
DIABOL SKUTOČNE EXISTUJE	6
ÚBOHÉ DUŠE	8
VIDELA SOM SVOJHO OTCA A MATKU	9
EUTANÁZIA A POMOC PRI UMIERANÍ.....	10
SKÚŠKA.....	10
BUDEŠ SVOJHO BOHA	11
MILOVAŤ NADO VŠETKO.....	11
Ezoterika – reinkarnácia	12
Ja a moji blížni	13
Ja a moja rodina.....	13
„KNIHA ŽIVOTA“	25
ZÁVEREČNÁ OTÁZKA	27
BOŽIA LÁSKA.....	28
MOJE FYZICKÉ UZDRAVENIE	32

Toto svedectvo môže byť voľne rozširované, kopírované a užívané, ak budú splnené tieto podmienky:

- *Tento text nesmie byť skracovaný ani menený, nesmú byť vytrhnuté vety z kontextu*
- *Tieto strany a ich kópie, respektíve ich prepis smú byť použité a rozširované zdarma a bez komerčného účelu*

Môžete navštíviť webové stránky, ktoré podávajú správu o prípade pani Dr. Glórie Polo, napr.:

<http://gloriapolo.net>
<http://gloriapolo.neuevangelisierung.org>

Este material puede disponerse para otras WEB y/o artículos de prensa, radio y televisión siempre y cuando se cite la procedencia. No se autoriza la venta y/o alquiler del contenido escrito ni archivos de imágenes, audio o video, sin excepción alguna. Todos los derechos reservados © Dra. Gloria Polo. Bogotá, República de Colombia, 2006.